

LO PEDRÍS

98

desembre 2024

www.lopedris.cat Butlletí trimestral d'informació **VILAPLANA**

Bon Nadal

LO 100
2000-2025 anys

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Montse Ferré Mestre
Josep M. Garcia Abelló (Pitxi)
Josep Huguet Mendizàbal
Hilari Juanpere Aixalà
Jordi Mariné Juanpere
Pep Mestre Anguera
Magda Montlleó Llauredó
Núria Pujals Cabré
Roser Queralt Mestre
Mei Salvat Salvat
Teresa Serra Ferré
Salvador Bota Mestre

Correcció

Antònia Farré Sanfeliu
Carme Maigí Canalda
Francesc Mariné Tost
Jordi Serra Ferré

Portada: Xavier Huguet Mugico

www.lopedris.cat

Imprimeix: **INDUGRAF OFFSET SA**

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars / Preu: 3,00 €

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no comparteix, necessàriament, totes les opinions que els col·laboradors manifesten en els seus articles.

Annex amb la revista:

CALENDARI
LO PEDRÍS
2025

Foto:
Josep
Huguet
Mendizabal

LO PEDRÍS

EDITORIAL

■ *La Redacció*

Cada nova edició de la revista Lo Pedrís és un repte, i quan surt d'impremta tot l'equip esperem amb delit tenir-la a les mans, fullejar-la i veure com ha quedat.

Quan us arriba la revista a casa vostra i us la mireu, us agradarà més o menys, però heu de saber que darrere de les seves pàgines hi ha moltes hores de feina i de moltes persones (de les que hi col·laboren habitualment, de les que ho fan esporàdicament i de l'Equip de Lo Pedrís, incloent-hi el maquetador, el Salvador Bota).

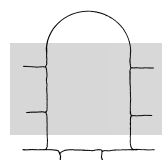
Des del número 89, la revista és tota en color. Això ha suposat un plus per a la revista, però també ha suposat un augment en la despesa d'impressió.

Ara, fent una valoració acurada de l'estat de comptes i de la situació que tenim, veiem que hi ha d'haver alguns canvis per poder continuar editant la revista, amb tranquil·litat.

Necessitem que s'incorporin nous membres a l'equip, necessitem més subscriptors (fem una crida a tots els que encara no ho són) i, encara que sigui una mesura impopular, haurem d'apujar la quota anual per a poder cobrir les despeses.

L'Equip de Lo Pedrís estem molt contents i satisfets de la feina que s'ha fet durant aquests vint-i-cinc anys. A veure si entre tots podem aconseguir que Lo Pedrís es continuï editant molts anys més.

Bones Festes!!!

SUMARI

EDITORIAL	2
ENTREVISTEM a Rosa Cabré Boqué	3 - 4
COMIAT: El temps / Passejos cap a l'altra banda	5
MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA: Ca la Puça i Cal Corraló	6 - 7
VA DE CINE: Tardor de cine	8 - 10
RUTES PER CAMINAR: La Solsida i les Crestes de Volendins	11
EL PREGÓ DE LA FESTA MAJOR: Anna Gallisà Mestre	12 - 14
VILAPLANENCS DE L'ANY Paraules d'agraïment	15
LA FESTA MAJOR EN IMATGES / JUBILATS: Dinar de Germanor	16-19
EL PI DEL FERNANDO: El pont de fusta / El Pi Gros / LO PEDRÍS PEL MÓN	20-21
LLENGUA: La mort secreta de les paraules	22
AJUNTAMENT: El dia de la Gent més Gran	23
ECOLOGIA: "Vidas irrenovables"	24
CURIOSITATS / PULSÒMETRE.....	25
ESPORTS: Cursa 030	26-27
HISTÒRIA LOCAL: La pluja que no sap ploure / FE D'ERRATES	28 - 29
LA FRESCA: L'Arbre de Nadal	30 - 33
ESCOLA: Vint anys de la reobertura de l'Escola	34 - 35
DEMOGRAFIA: Naixements/Casaments/Necrològiques / A VEURE SI SAPS ON ÉS?	36 - 37
LA CUINA DE CASA: Receptes de Nadal 2024	38
PASSATEMPS Els millors àlbums de la història	39

VILAPLANA

Entrevistem a

Rosa Cabré Boqué

■ *Mei Salvat Salvat*

Fa temps que un codi QR a la façana de ca l'Assessor, et conduïa a una sèrie de teràpies que oferia la Rosa Cabré Boqué, i que no em van deixar gens indiferent. L'interès per tot el que hi deia em va impulsar a entrevistar-la. Temps després, vam començar la nostra conversa al Casal tot prenent una infusió.

- Potser aquesta entrevista arriba una mica tard, fa un temps tenies un cartellet a la paret de casa teva i ara ja no hi és.

Va ser per dues raons: la primera perquè el motiu pel qual vaig posar-lo ja havia donat el seu fruit; i l'altra, és que a part del Focusing m'he format en un altre mètode, l'Alba emoting vivencial, i vull reformular-ho.

- Que bé, així doncs estem en el moment just. Què és el Focusing?

És una tècnica d'enfocament corporal, això vol dir que aprens una forma d'escoltar i estar amb el teu cos. A través de les sensacions que tens a dins teu, aprens a escoltar-te i a comunicar-t'hi. Elles et retornen aquesta saviesa que tenim dintre. També aprens a estar més en l'ara i aquí, Kairós, a escoltar l'altre i a escoltar-te a tu, és a dir, fer explícit allò que implícitament la sensació sentida ens vol transmetre.

- D'on surt aquesta tècnica?

La va crear Eugene T. Gendlin, psicoterapeuta, filòsof i investigador, que es va preguntar per què algunes persones tenien èxit amb la teràpia i altres no. Va descobrir que les persones que tenien més èxit eren les que gaudien, durant les sessions, de més consciència corporal en els silencis. Com jo mateixa ara sento que he de parar de parlar, ja que tinc la boca pastosa i necessito beure. *Fem una petita pausa.*

Treballo el Focusing amb el reiki i ara també amb Alba emoting vivencial.

- A veure si podem anar desgranant tot això...

Veig el Focusing com una manera de treballar el cos físic, el reiki per treballar el cos energètic i l'Alba emoting, el cos emocional. Treballo aquestes tres tècniques juntes i tam-

bé faig quiromassatge per treballar dolors cronificats. He pogut comprovar que Focusing amb reiki accelera molt més el procés.

Tot és molt integral. Entenc que tota malaltia prové d'un bloqueig emocional i aquestes tècniques ens porten a poder treballar-nos i arribar a l'arrel d'aquesta emoció.

- Què és Alba emoting?

L'Alba emoting és genial. Ensenya a través de l'execució d'uns patrons efectors emocionals (respiració, posició corporal i expressió facial) a induir una emoció, a graduar-la i a sortir-ne. És un mètode científic, creat inicialment per Susana Bloch i Gay Santibáñez, que es va pensar i investigar per a actors i al final va resultar ser un bon mètode que ajuda a alliberar emocions que et bloquegen.

- Estem en un moment en què la ciència avala molts d'aquests coneixements que abans es consideraven esotèrics...

Sí, està molt bé que s'hagin trobat bases científiques que expliquen coneixements ancestrals, així permet accedir a la roda de l'autosanació a algunes persones més quadrículades. Crec totalment en la capacitat que té la persona per autoregular-se.

- I aquest projecte terapèutic que ofereixes ara, com funciona?

Ofereixo una mà que acompanya sense estirar. Puc anar a casa de qui ho demana o si fa bon temps fer-ho al tros on ho connecto amb earthing: connexió a terra, anar descalç. Està comprovat científicament (ho remarca rient) que redueix l'hormona del cortisol, la de l'estrès, és antioxidant, allibera protons i absorbeix electrons, hi ha molts estudis sobre això. Som éssers bioelèctrics, m'he documentat molt, i al final era el que feia el meu padrí, o la tieta Adela, i no estaven mai malalts o així els veia jo. Totes les cultures menys la cristiana es descalça per entrar en contacte amb un mateix o amb Déu.

Fins i tot els edificis tenen presa de terra, en canvi, naltros anem amb soles de sabates aïllants.

- Podríem dir que ensenyés una altra manera de viure?

De viure, no, d'estar amb tu mateixa. D'escoltar-nos, fer-nos cas, seguir la mateixa intuïció. Acaba sent una manera de viure diferent, però cada u la seva.

Per a mi és molt important unir qui som amb el nostre cos. No som coses separades, el cos forma part del nostre ser, la porta d'entrada és a través de les sensacions, cert neguit que ens parla i que si ens parem a escoltar-lo i li fem cas, desapareix.

- Com vas començar amb tot això?

Vaig començar amb una bona patacada a la vida. Jo venia de fer pastisseria, tenia el meu projecte, les meves galetes, els meus pastissos, les meves mousses... i la patacada em va fer sortir de tot això, em va fer marxar del poble. El fet d'haver-me de reconstruir i entendre que per a mi era alguna cosa d'ànima, em va fer veure que no em serviria un psicòleg. Vaig trobar refugi al Monestir de Sant Benet a Montserrat, on vaig començar aquest camí que no descarto compartir amb la meva passió per la pastisseria.

- Com vas fer cap allà?

La primera abadessa d'aquest Monestir va ser la tieta, la germana de l'avi, sempre ha sigut un refugi per a mi, un lloc segur. Des de fa molt temps, ensenyen i practiquen el Focusing.

- Recordo haver menjat unes galetes molt bones, continues fent pastisseria?

Només per amics i coneguts. Quan tingui un obrador ho podré posar en marxa. Diuen que un bon forner ha de tenir un bon tamboret.

- Què vol dir un bon tamboret?

Paciència, ja que la massa ha de fermentar dues vegades i, mentrestant, cal esperar i no tocar-la.

- Has comentat que tot això va començar per una patacada molt forta. En podem parlar?

Un dia tornava de festa i després d'haver aparcat el cotxe, anant cap a casa, un veí del poble no em va deixar continuar, em va preguntar si volia anar a casa seva a prendre una copa. Li vaig dir que no tres vegades, a la quarta, com que no estava content amb la meva resposta em va agafar pel braç. En aquell moment vaig agafar un atac de pànic paralitzant, no vaig saber reaccionar i se'm va emportar cap a casa seva. Aquella nit vaig patir una violació que encara m'afecta, tot i el treball que he fet. Se'm va destrossar l'ànima, vaig sentir lite-

ralment com alguna cosa dintre meu es trencava, es feia bocins. He necessitat cinc anys per reconstruir-me. De moment encara el veig, ja que per un error del jutjat, el meu expedient ha quedat a l'aire. Té una ordre d'allunyament de 70 metres i de moment sembla que ho respecta.

M'ha costat uns cinc anys sortir pel poble sola, i avui és el primer dia que baixo al Casal sola, així que avui, Mei, ha sigut un repte que estic contenta d'haver fet, els límits s'han d'anar superant a mesura que una avança. T'agraeixo poder explicar-ho, tot i que no puc dir-ne el nom.

- És molt greu que no puguis dir-ne el nom...

Sí. És perquè em podria denunciar tal com està encara el procediment. Una part molt profunda de mi sap que als pobles hi ha molta més violència del que es diu.

-És veritat que aquestes coses en un poble han passat sempre. De petita et diuen ves amb compte o bé a aquest home no t'hi apropis..., i ell està tan ample i tu has de vigilar.

Agraeixo molt haver pogut fer aquest pas de víctima a supervivent, perquè si no fas aquest canvi, no surts, no surts. I és important l'entorn, molt important. A mi de Vilaplana no em treu ningú.

- Et va costar denunciar-ho?

Sí, dos anys. Ho vaig denunciar un divendres i diumenge ja teníem judici ràpid i vaig sortir amb una ordre d'allunyament. A partir d'aquí el jutjat no va fer el procés que havia de fer per seguir tot el tema de l'expedient, ho vaig posar en mans d'un advocat perquè marxava 3 mesos a aprendre a fer confitures a un monestir de Mallorca, total que van resoldre que el procediment havia de començar de zero i allà està. Vaig denunciar el 2019...

- No entenc què fa aquesta persona tan ampla per aquí.

Doncs tot i saber-ho encara hi ha persones que li donen feina.

Al final cadascú recull allò que sembla. La meva feina és no petar. Al final, en aquest procés de quasi set anys, m'he pogut reconstruir com he volgut, com jo volia ser, de la Rosa que era abans queda ben poca cosa.

Explicar-ho també és una porta oberta a totes les dones que necessitin aquesta mà que oferia abans, per això els clients són persones i la teràpia depèn de cada cas. Per això és relatiu el temps i és relatiu el preu.

- Et defineixes com a terapeuta o com acompanyant?

Estic titulada per fer formacions de Focusing i Reiki, però em sento acompanyant. M'agrada dir que acompanyo en processos d'espeleologia personal.

Al final cada pensament o cada religió està fet per a una estructura mental i tots som diferents, per això unes coses ens quadren més que unes altres.

Entenc que com a bona pastissera vas utilitzant aquestes eines a mida de la persona que et trobes davant, tingui o no una patologia. Ja em pots donar cita.

El temps

M. Teresa Huguet Vilella

El temps, el temps tan preuat, i molts cops ignorat. El temps, si el poguéssim aturar un moment, seria quelcom diferent?

No podem canviar el destí, no podem canviar la nova manera de viure, no podem lluitar amb el que és evident. Lo que va ser bo per mi, ara fa més de vint-i-dos anys, no és atractiu per a ningú, en l'actualitat.

He tingut un enorme plaer de conèixer la gent de Vilaplana, m'he sentit molt ben acollida des del primer moment, he disfrutat de ser escollida vilaplanenca de l'any i em sento una vilaplanenca més.

He estudiat la manera de poder deixar el nucli de Vilaplana amb farmàcia. Crec que això no serà possible, haureu de sol·licitar una farmaciola, i no ens enganyem, la ciutat és a prop i tothom puja i baixa.

Personalment, el meu camí professional acaba aquí. Espero poder continuar gaudint de la vostra amistat i estima.

Salut!

PASSEJOS CAP A L'ALTRA BANDA

Només, quan el vent bufa tan fort,
som conscients de la nostra feblesa,
que s'amaga mentre la llum
s'allarga i s'escurça cada dia
sense que el temps s'aturi
per més que el volem atrapar.
I ens sorprenem veient les coses
que hi eren i ja no hi són.

L'únic sentit de l'existència
és deixar de córrer a la deriva,
aferrats a la insuportable persecució
d'una incerta expectativa satisfactòria
travessada pel dolor i l'alegria,
I diluir-nos lluny, en el soroll
del silenci, als paisatges perduts
que la celeritat esborra.

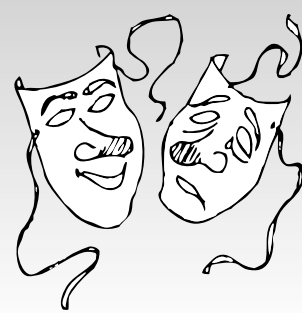
Sota els nostres peus, la terra
no para de moure's i, encara
que no som els mateixos d'abans,
ens acompanya i s'enyora la vida
viscuda perquè és el que vam donar
a l'estimar. La melangia d'ara
és la intensa felicitat que sentirem
llavors sense ser-ne conscients.

12/11/2024

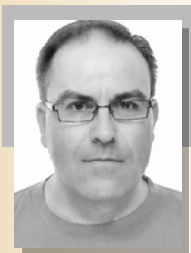
Pere Illa

**Grup de teatre
de Vilaplana**

MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA

■ *Joan Serra Ferré*

L'objectiu de la Secció Masos i Cases de la Mussara era presentar-vos tots els habitatges que poc o molt mantenen una mínima estructura i que s'hi reconeix el seu perímetre. Com heu pogut veure al llarg d'aquests anys, acompanyant la fitxa de cada casa hi havia una petita taula amb els naixements que s'hi havien registrat des de 1876 fins a 1957. Per què aquestes dues dates? Senzillament, perquè és el període de temps que abraça el Registre Civil de la Mussara, del qual vaig fer un buidatge de dades l'any 2015, amb la finalitat de poder indicar a quina casa o cases pertanyien cada un dels naixements, defuncions i casaments que hi apareixen apuntats.

Per tal de determinar el nombre total d'habitatges que hi

havia la Mussara, en el moment de ser totalment abandonada, em vaig basar en la informació que apareixia en dos estudis: “El procés de despoblament a l'antic municipi de la Mussara” d'Albert Manent, inclòs en el llibre recull “Llunari de noms i mots” publicat pel Centre de Lectura de Reus, l'any 2003; i “Els topònims del terme municipal i del poble de la Mussara”, de Ramon Amigó, publicat per l'Institut d'Estudis Tarraconenses, l'any 1963

Per donar per acabada aquesta secció, cal que us anomeni i us digui on es trobaven les dues cases que no s'havien esmentat:

CA LA PUÇA

ALTRES NOMS:

També coneguda com a ca la Puceta o cal Pucetó.

SITUACIÓ:

Formava part conjuntament amb cal Gravat, ca la Tiana i ca l'Esteve del grup de cases conegut en els registres com la Promontòria. Entraven per un replà a sobre el cingle que era l'arrencament del camí de les Grases i el de les Campanilles que baixa cap a Vilaplana. Era mitgera entre ca la Tiana i ca l'Esteve.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA:

Com la resta de cases del poble està totalment enrunada. Segons fotografies antigues la casa constava de planta baixa més un pis superior.

PROCÉS D'ABANDÓ:

Segons A. Manent (2003), els informadors del seu estudi no recordaven haver-hi vist viure-hi mai ningú. Al Registre Civil no s'hi ha trobat anotacions que s'hi puguin associar.

CAL CORRALÓ

SITUACIÓ:

Caseta menuda adossada al corral de Cal Gendre. S'entrava pel camí dels Roures o de la Febró. Dona l'esquena al grup de cases que hi havia davant del Bassot.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA:

Com la resta de cases del poble està totalment enrunada. Segons fotografies antigues la casa constava de planta baixa més un pis superior.

PROCÉS D'ABANDÓ:

Segons A. Manent (2003), els informadors del seu estudi no recordaven haver-hi vist viure-hi mai ningú. Al Registre Civil no s'hi ha trobat anotacions que s'hi puguin associar.

Relació de MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA publicats a la revista *LO PEDRÍS*

Revista	Any	MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA	
72	2018	Mas del'Abelló	Mas de l'Adrià
73	2018	Mas de la Patinya	Mas de la Susagna
74	2018	Mas del Camaprim	Mas del Canet
75	2019	Mas de les Tosques	Mas de l'Isidre
76	2019	Mas Joan Pau	Mas Macià Esquerrer
77	2019	Mas del LLebrot	Mas del Manco
78	2019	Mas de l'Onclet	Mas dedel Pou
79	2020	Mas del Pusso del Cingle	Mas del Pusso de la Mussara
80	2020	Mas del Sec	Mas dels Vells
81	2020	Mas del Manró	Mas de Mestre
82	2020	Mas de Morenet	Mas d'en Coll
83	2021	Mas d'en Grau	Mas d'en Peiró
84	2021	Mas d'en Roig	Mas d'en Voltes
85	2021	Mas de Pistol	Mas de Somí
86	2021	Mas de les Viudes	Mas de Vicent
87	2022	Ca la Mont-rala	Ca l'Agustençh
88	2022	Ca la Tiana	Ca l'Andreu
89	2022	Cal Cassoles	Ca l'Esteve
90	2022	Ca l'Estevenet	Ca l'Estudiant
91	2023	Cal Febronenc	Cal Gendret
92	2023	Cal Ferrer	Cal Gravat
93	2023	Cal Marc	Cal Pataca
94	2023	Cal Pere Rafael	Cal Piano
95	2024	Cal Po	Cal Rafael
96	2024	Ajuntament	Abadia
97	2024	Mas de Ponet	Mas del Curt
98	2024	Ca la Puça	Cal Corraló

Genís Torres Aymamí, S.L.
CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Pg La Mussara, 1
VILAPLANA

**PINTURA
DECORATIVA**
Josep M. Garcia

619 233 190
977 815 078
pitxi@lopedris.cat

Montse Argerich

Comença el curs cinematogràfic amb les estrenes de quatre directores.

Després dels èxits de *Las niñas* i *La maternal*, Pilar Palomero presenta **Los destellos**, protagonitzada per Patricia López (Concha de Plata a la Millor interpretació en el darrer Festival de San Sebastián) i Antonio de la Torre, magnífic com sempre. Un relat sobre l'experiència d'acompanyar en el final a una persona estimada, aquí el seu ex, malalt terminal i gairebé un desconegut després de 15 anys de separació. Molt creïble l'evolució en la mirada d'una relació fracassada, que acaba sent pura humanitat, la resplendor de "los destellos".

La virgen roja de Paula Ortiz ens recorda la història de Hildegart Rodríguez Carballeira, una nena prodigi que va ser cèlebre a l'Espanya dels anys 30. Concebuda i educada per esculpir una ment privilegiada, filla d'un experiment, el Projecte Hildegart. El conte de la princesa que la bruixa tanca en un castell, l'efecte Pigmalión amb un mal final. Najwa Nimri interpreta la mare i ho fa molt bé. És un plaer veure novament a aquesta actriu, després d'enamorar-nos

TARDOR DE CINE

a *Abre los ojos* o a *Los amantes del Círculo Polar*, en aquest paper que probablement sigui el millor de la seva trajectòria com actriu.

Una altra crònica basada en un fet real ens l'ofereix Icíar Bollaín a **Soy Nevenka**, centrada en l'assetjament sentimental, sexual i laboral que va patir Nevenka Fernández, regidora a l'Ajuntament de Ponferrada, per part de l'alcalde, Ismael Álvarez, un *matxirulo* de llibre. La denúncia la sotmet a un judici públic per part dels mitjans de comunicació (imperdible l'Ana Rosa Quintana: "Una chica que es licenciada (...) con una solvencia cultural, ¿cómo se deja ser acosada?"), mentre la gent surt al carrer a defensar l'assetjador ("A mi no me acosa nadie si yo no me dejo", per exemple).

Però em passa amb Icíar Bollaín que m'agrada quan és la de *Te doy mis ojos* o *También la lluvia*, i menys quan aposta sobre segur amb històries punyents, reals, tal com també va ser *Mai xabel*. Les dues són històries amb documentals previs que ja ho han dit tot, i molt bé. Tot i així, si algú ho havia de tornar a explicar, Bollaín és perfecta. I cal acceptar també que està bé recordar a aquesta dona, la primera a acusar i dur als tribunals a un polític per assetjament sexual i laboral i aconseguir-ne una condemna. Més de vint anys després voldrí-

em pensar que les coses estan canviant, però... només un detall, la peli es va rodar a Zamora perquè no van obtenir permís municipal per fer-ho a Ponferrada. Això vol dir el que vol dir.

Sobre aquest tema, el de l'assetjament, voldria recomanar una minisèrie, **Querer**, coescrita i dirigida per Alauda Ruíz de Azúa, la directora de *Cinco Lobitos*, sobre una dona que denuncia al marit per violació continuada durant trenta anys. Una demostració de risc i excel·lència en el disseny dels personatges, el poder dels diàlegs, la direcció d'actors, la posada en escena... en fi, cine en majúscules, cinc sobre cinc.

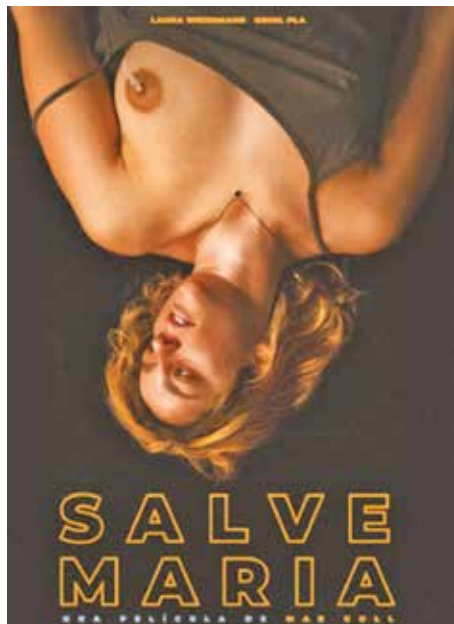
I una de les darreres estrenes de l'any ha estat **Salve María**, de Mar Coll, protagonitzada per Laura Weissmahr, en un paper que li va donar el premi a Millor actriu a la Seminci, el Festival de Valladolid. Un inquietant thriller psicològic sobre la maternitat, on la directora ens submergeix amb subtileza i cruesa alhora en un relat incòmode. Una escriptora d'èxit, mare recent, veu com li canvia la vida amb una criatura que l'aclapara dia i nit, trastornant-la fins al punt d'obsessionar-se amb la notícia del cas d'una mare que ofega els seus dos bebès a la banyera. Molt encertat també el paper del company i pare, interpretat per Oriol Pla, que pul·lula d'aquí per allà aliè al que està passant.

Les Brases de Ca l'Olla
 restaurant
 Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA
 lesbrasesdecalolla@gmail.com
 F-Les Brases de ca l'Olla
 Tels: 977 782 862 - 661 793 565

Dietètiques Cabré, C.B.

 ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
 HERBORISTERIA
 CONSULTA NATURISTA
 C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
 Tel. 977 31 52 55

 FORN DE PA I PASTISSERIA
Llaurodo
 PA CUIT AMB LLENYA
 Avgda Dr Vilaseca 10 Avgda Joaquim Mir 11
 Tel. 315452 Tel. 615004
 REUS L'ALEIXAR

Darrerament, estem veient força pelis sobre aquest tema, *Cinco Lobitos*, *La maternal*, *Els dies que vindran...* les noves maternitats, si ser mare o no... Aquí Mar Coll parla de la transformació que suposa la maternitat (no de la depressió post-part), del bloqueig emocional en una dona que escriu, incapaç de dir una paraula al nadó. I s'hi aboca amb valentia, jugant amb la mitologia, amb allò real i allò imaginari, també atàvic... un corb recurrent (*pájaro de mal agüero*), una finestra segellada... Compartim amb Mar Coll: "Les mares no escriuen, estan escrites. Ja és hora de deixar la paraula a les mares" (Susan Suleiman).

I també el Festival de cine Rec de Tarragona

Comencen les projeccions prèvies del novembre, amb *La hojarasca* de Macu Machín, un passeig lent i assossegat per endinsar-nos en el conflicte que genera el repartiment d'una (mísera) herència entre tres germanes, a l'illa de La Palma, al peu d'un volcà en erupció.

Va seguir *Reinas*, de Klaudia Reynicke, una pel·lícula situada al Perú

dels 90, amb una situació política i econòmica complicada, enmig del conflicte armat entre el govern i la guerrilla. Dues germanes adolescents, una mare i un pare Peter Pan, protagonitzen una faula sobre les coses que ens uneixen, tot i ser imperfectes. Molt bona.

Amb la presència del director, Carlos Marqués-Marcet, es projecta *Polvo serán*, la narració d'una història emocional intensa que reflexiona sobre l'amor, la pèrdua i la dignitat. Després de ser diagnosticada amb una malaltia terminal, una dona, immensa Àngela Molina, decideix fer el seu darrer viatge a Suïssa, a un centre (real) de mort voluntària assistida. El seu marit, Alfredo Castro, amb una interpretació esplèndida, l'acompanya en aquest viatge a la mort, un gest que és un acte de complicitat i humanitat. I enmig, la filla, Mònica Almirall, busca un lloc en aquesta història d'amor incondicional. "Polvo serán, más polvo enamorado" (Quevedo).

És una proposta atrevida, no sols pel tema, sinó també per la inclusió de la dansa per transmetre sentiments difícils d'expressar amb la paraula. La força de les coreografies de la companyia La Veronal i la música de Maria Arnal arrodoneixen una obra, per mi, molt ben pensada i molt ben feta. I un bolero, ballat entre dos homes, el perdó de pare i fill, que queda en el record.

Hem vist també com una trobada casual entre Antón Álvarez, més conegut com a C. Tangana, i un guitarrista, en una nit de festa mentre orbita la filera de satèl·lits Starlink d'Elon Musk, inspira un documental, el primer llargmetratge com a director: *La guitarra flamenca de Yerai Cortés*. Un secret familiar, una tragèdia, és el fil d'una història que lliga la vida, la família i la cultura gitana amb la música creada pel guitarrista. Una pel·lícula sobre la necessitat de furgar a la memòria i de trobar, en l'art, una bona forma de fer-ho. Molt recomanable.

Una de les peces més boniques del Festival ha estat *My favorite cake*, iraniana. Una pel·lícula d'una història senzilla, la trobada entre una dona de 70 anys que viu sola des que va morir el seu marit, i un taxista, tant o més solitari que ella. En un món de *hiyabs* obligats, de policia de la moral vetllant pel compliment de l'estricta codi de vestimenta i comportament islàmic, sobretot en les dones, no hi ha revolució més dolça que la de l'amor. Poder-la gaudir ha estat un miracle, com es deia a la presentació,

perquè els dos codirectors han estat sotmesos a la repressió del règim de l'Iran. En arrest domiciliari, sense poder sortir del país i amb les còpies de la pel·lícula eliminades (només se'n va salvar una), han pogut difondre arreu aquesta mostra de lluita per la llibertat. Recordeu-la per si en algun moment hi ha ocasió de veure-la.

La red fantasma és un thriller d'espionatge francès inspirat en fets reals, on un professor de literatura d'Alep, ara membre d'una xarxa clandestina que rastreja criminals de guerra sirians,

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados

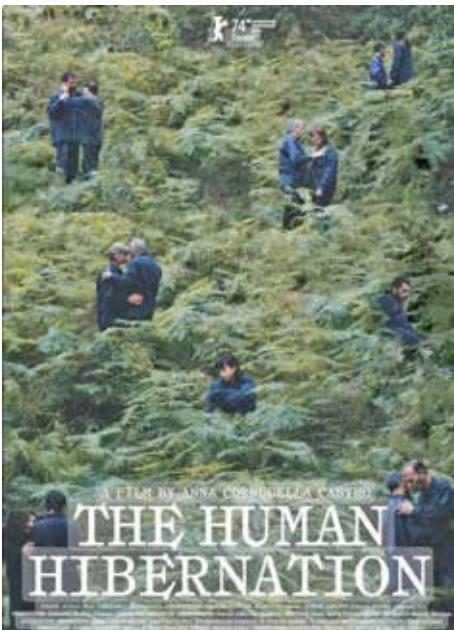
SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante

977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 **REUS** (Tarragona)

fugits i ocults a Europa amb identitat falsa i entre altres compatriotes exiliats, segueix la pista d'un home que en el passat va ser el seu torturador. Una pel·lícula interessant, perquè el tema ho és molt, però també difícil per la dificultat de mostrar la vida a l'exili en un món de paranoia, mentides, secrets, venjança... i sobretot fugir dels fantasmes d'un passat que obsessiona.

Un regal pels sentits va ser **The human hibernation**, primer llargmetratge d'Anna Cornudella, un drama distòpic que ens trasllada a un lloc imprecís en el qual els humans necessiten hibernar durant els mesos més freds de l'any. Lluny de la ciència ficció clàssica i apocalíptica, que és part de la gràcia, imagina un món, visualment impressionant, de convivència entre humans, animals i plantes on nosaltres deixem de ser omnipotents perquè hem perdut el control sobre la natura i quedem lligats als cicles biològics. Dur i poètic alhora.

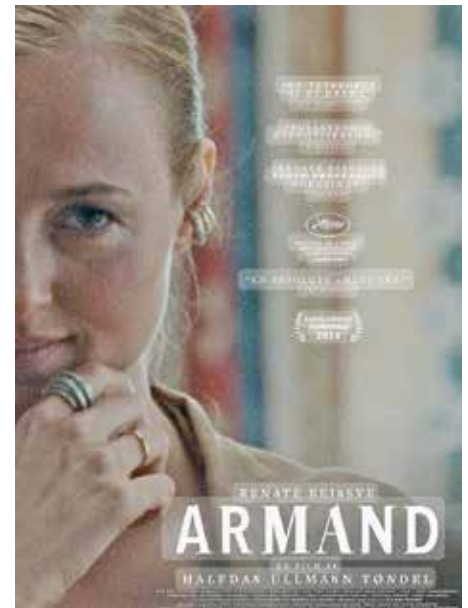
The legend of the vagabound Queen of Lagos, òpera prima del col·lectiu nigerià Agbajowo, combina elements de suspens amb realisme màgic

per denunciar el desenvolupament urbà descontrolat i els desallotjaments forçats que es duen a terme a Lagos, la ciutat més gran d'Àfrica. La pel·lícula es basa en fets reals, en un violent episodi succeït fa uns anys en una comunitat pesquera, i podria ser exemple d'episodis similars en antigues colònies europees que quedaren en mans de màfies i institucions polítiques corruptes. Potser des del punt de vista cinematogràfic no és una gran peça, però té valor per moltes coses: destacar l'existència d'aquest col·lectiu que treballa en campanyes per posar fi a la destrucció d'aquests assentaments, utilitzar la càmera i els personatges com una finestra transparent al món real, mostrar amb quina facilitat els que ostenten el poder manipulen als joves *buscavides* per a fer-los-hi el treball brut, canviar la narrativa, sovint negativa, de les comunitats marginals (que si matons, que si delinqüents...) i sobretot oferir esperança amb el poder de l'acció col·lectiva.

I després d'unes quantes històries dures apareix **Bodegón con fantasmas**, d'Enrique Buleo, un respir en cinc relats i el seu primer llargmetratge. Tot i haver estat presentada al festival de Sitges com una comèdia de terror, jo la veig una comèdia negra lleugera, carregada de costumisme. Ens presenta *carinyosament* la vida dels habitants d'un poblet de la Manxa, autèntic, profund, (sur)realista, on conviuen de forma natural vius i morts, que són fantasmes, cadascun enredat amb els seus problemes i maldecaps. Que no us tiri enrere el títol, de veritat que val molt la pena.

La darrera projecció a competició va ser **La tutoria (Armand)**, una pel·lícula noruega guardonada al Festival de Cannes i als Premis del Cinema Europeu. Un drama, a estones angoixant, en el que un nen de sis anys és acusat d'abús sexual a un company de classe. Ningú sap ben bé què ha passat, però al

llarg d'una reunió, mares, pare i professorat, es veuen obligats a enfrontar-se a un tema incòmode: la sexualitat dels infants. La història s'inicia al voltant dels dos nens, per cert, mai presents a escena, però el tema deriva cap a les interaccions entre els adults i en com es veuen a si mateixos en els seus fills. Potser més interessant la primera part, on el focus d'atenció se centra en allò que ha succeït entre els nens, i menys tota la pertorbació personal dels presents a la reunió. Dir, però, que és excepcional la interpretació de Renate Reinsve, de la que ja n'havíem parlat per *La peor persona del mundo* (Lo Pedrés 86). En resum, una pel·lícula per veure, i un director, Halfdan Ullmann, a seguir.

I així tanquem la tardor de cine, tot esperant els guardons de l'any que ja han començat a coure's.

■ ■ ■

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

EXCAVACIONS I
TRANSPORTS

MIRALLES

SALVADÓ - MARINÉ, S.L.

Horts d'en Serra
Partida la Boella, Polígon 6, n.130
Tels. 977 816 489 - 665 562 648
43365 - **ALFORJA**
mirallesalforja@salvodomarine.com

Cal Còbit

CASA RURAL - VILAPLANA

Carrer Major, 30 - Tel. 693 058 936
info@calcobit.com - www.calcobit.com

Ester Borràs Giol

Aquesta proposta només és apta per a excursionistes amb un cert punt intrèpid, ja que bona part del recorregut es fa sense un sender clar. Tot i això, és una autèntica descoberta, amb unes vistes impressionants.

Ens desplaçarem fins a Bot, a la Terra Alta, on deixarem el cotxe aparcant a les ruïnes de l'antiga estació de tren.

Comencem caminant per la Via Verda, que aviat deixem per baixar cap al riu de Gandesa. Travessem la Via Verda per sota d'un petit túnel i agafem una pista a mà esquerra que s'enfila per la Serra d'Entrebarrancs sense parar. De vegades, algun corriol ens permet anar retallant-la.

Al cap d'uns 5,5 km, arribarem a una cruïlla. Un sender se'n va cap a la dreta. És el que ens portarà fins a la Solsida, aquesta roca de forma tan característica que hem vist durant tot el recorregut. El sender passa per sota d'uns bonics panys de roca fins a arribar als peus de la Solsida. Aquí, a la cara sud de la Solsida, hem de buscar les primeres marques vermelles, ja que són les que ens indicaran el lloc correcte i més net per rodejar-la i continuar l'excursió per sobre la capçalera del barranc de les Caragoles. En un punt concret, hi ha una cadena per ajudar-nos a superar un tram de roca: res complicat per a gent acostumada a moure's per la muntanya.

Un cop passat aquest punt, aprofitarem per pujar fins al Puig Cavaller (707 m), el vèrtex geodèsic que hem vist, ja que ens ve pràcticament de pas.

Baixem del cim i continuem l'excursió seguint les marques blanques i grogues de PR per anar a buscar l'inici de les Crestes de Volendins. Baixem com si volguéssim anar al Mas d'en Tor-

ner, però en arribar al peu de les crestes, deixarem el PR per agafar un corriol, marcat amb una fita, que s'enfila a la nostra dreta. A partir d'aquí no hi ha camí. Cal anar seguint la carena, sempre que es pugui, trepitjant roca. No cal dir, que en dies de fort vent o de boira aquest recorregut és molt perillós de fer.

Hi haurà algun lloc en què haurem d'abandonar la carena per baixar cap als matolls, però la direcció a seguir és ben clara.

Finalment, arribarem a l'última punta que hem anat veient al nostre davant. Encara no és ben bé l'última. Haurem de baixar una mica, sense deixar la carena, i tornar a enfilar-nos, però podem dir que és el tram més fàcil de seguir. Just després d'aquesta última pujada, haurem de decantar cap al barranc que se'ns obre a la dreta pel Racó d'en Fonoll. Hi ha alguna fita, però és força perdedor. El que hem de tenir clar és que hem de fer cap al llit mateix del barranc.

Anem resseguint el barranc i, poc abans que aquest es converteixi en un espectacular salt, hem d'agafar un corriol a mà dreta que farà enfilar-nos de

mica en mica resseguint la cinglera, amb unes vistes aèries impressionants. Aquest mateix corriol acaba baixant fins a arribar a una pista.

Només caldrà que la seguim en direcció a Bot, creuem el riu Gandesa altra vegada i farem cap al poble.

Aquesta excursió també es pot començar des del Mas d'en Torner, on s'arriba des de Gandesa, per la pista que comença a l'àrea recreativa de La Fonteta. Els avantatges, en aquest cas, són que tindrem el sol d'esquena per poder fer les fotos i que ens traiem la part més complicada de damunt al començament.

■ ■ ■

Anna Gallisà Mestre

Pregonera de l'any 2024

Un vespre d'agost va sonar el mòbil. Eren la Mireia i el Josep que em van proposar fer el pregó de la Festa Major.

La meva primera reacció va ser dir: Joooo??? Per què???

Vaig dir que sí i em vaig preguntar: Quin mèrit he fet per tenir aquest honor? Estava en xoc. Segur que algú de valtros també ho va pensar quan va llegir el programa.

Aquest repte em va portar a fer un exercici important de memòria i d'introspecció, de recordar moltes coses que són les que compartiré amb vosaltres avui. I evidentment, com que ho explico jo, serà la meva vivència, m'haureu de perdonar si no és exacte com ho recordeu.

La meva Vilaplana de petita té poc interès festiu. Vilaplana era sinònim de l'avi Sebastià i l'àvia Mariana, el Tresqui (el nostre gos de llavors), la padrina Carmeta i el tiet Jaume i la tieta Carme Claudio, que eren els parents, fèiem tribu (com es diu avui), d'anar a jugar al tros i pedalar pels carrers.

En els meus records també hi surten la Carmeta i l'Albert perquè, amb una rialla sempre a la cara, ens venien els gelats de gel ("Brumar flax") que tant ens agradaven, anar a buscar sidral a cal Damo o xuxes a cal Ritu. I el Pep Bidó, davant de la fusteria.

D'aquella època recordo els magnífics Festivals d'estiu que ens tenien a nosaltres i les joves que ens assajaven, entretingudes totes les tardes, i els Festivals de Natació on hi participàvem petits i grans: era tot un esdeveniment social. De la Festa Major només recordo que feien missa major, sardanes, vermut i ball, al qual, no hi podia anar.

Uns anys més tard, a la llista de la Festa Major afegim els diables, el ball (ara ja sí que m'hi deixen anar) i les careres d'Akorettes! I de la Festa Major d'aquells anys no vull oblidar la revis-

ta de diumenge a la tarda amb el mag, l'humorista i "la vedette" amb plomes i poca roba, que feien la delícia de grans i petits.

A l'adolescència passàvem tot l'estiu al lloc que els de casa en deien "l'Oficina", perquè fixàvem de 9 a 9, o sigui a la piscina i al Casal. Molts d'aquells anys a partir del 15 d'agost, tururut viola, l'estiu s'acabava amb les pluges que portaven llargues tardes de timbes al Casal, jugàvem al Continental. Però la festa grossa de l'adolescència va començar amb el "Jesucristo SuperStar". Ja tenia excusa per sortir a les nits i allargar l'horari d'oficina, s'havia d'assajar! I una colla de gent vam xalar molt des de l'escenari o des de darrere, assajant i actuant. I vam fer "bolos" després de sortir de Festa Major als altres pobles (sort que era en playback i anàvem maquillats!)

Era l'època que es feien les Fes-

tes de Barri, que en tinc un molt bon record, no només de la festa, sinó de la implicació dels veïns, pel treball en comunitat, dels que feien els jocs de cucanya a la tarda, les colles sucant pa amb tomàquet als baixos de les cases i muntant plats embolicats amb bosses de plàstic amb el sopar dins, altres penjant llums i decorant els remolcs perquè els músics poguessin tocar... i el "Terra-do 26", el grup que va vindre un parell d'anys al nostre barri i va ser l'inici del cantat Joan Masdeu.

L'any 89 vam començar i, mig de broma, vam fer uns capgrossos, el "Ribert Barana" i la "Barabruixa", i un drac on tots els nens es posaven a dins i desfilaven pel barri i l'any següent ens vam engrescar a fer una parella de gegants. *Hand made* o sigui, casolà (amb xarxa de galliner i paper de diari i cola, quatre fustes, roba i poca cosa més). Hi va participar tothom. La Salomé i altres dones van fer els vestits. Més xarxa de galliner, paper i cola, vam pintar cares, vam fer trenes i cabells amb ràfia! En resum, una bona colla de gent treballant junts, cadascú aportant el que sabia fer i es va fer la màgia! Arran d'això va aparèixer la Colla Gegantera, que amb els grallers i els tambors, ens vam passejar per tota la comarca durant uns anys fent ballar al Pepet i a la Marieta de Vilaplana. Aquestes sortides de Colla van ser molt boniques i van servir de torna per fer les trobades de Gegants que teníem durant aquells anys a la Festa Major.

Un dia el Jaume Gori, que érem veïns de carrer, família i amb el que havia compartit moltes hores preparant barris, em va convidar a formar part de la Junta del Casal (just tenia 18 anys...). Això volia dir participar i tornar a Vilaplana una mica del que havia rebut. I va ser fantàstic! Ho dic de veritat. Ser a la Junta em va permetre conèixer i treballar amb gent amb qui no havia coincidit massa, ni tingut dues paraules

més enllà de la salutació al carrer, i va ser un gran descobriment de persones excepcionals. No us faré la llista, perquè van ser molts. Al final, durant 10 anys vaig col·laborar amb moltes Junes i en cada canvi, gent nova, amb moltes ganes, amb energia per gestionar festes, gestionar els cafeters, la piscina, el festival i sopars! Recordeu els sopars de Sant Joan? Havíem arribat a ser més de 300 persones al carrer del Casal o a la pista. I totes aquestes Junes, treballaven de manera voluntària. Eren gent amb feines, edats i ideologies diferents, oferint el seu temps per Vilaplana. L'Anna de llavors no era l'Anna d'avui, era vergonyosa (molt més que ara), no li agradava parlar en públic i va, i em fan secretaria! Apa, ja em tens llegint actes a les assemblees, vermella com un pebrot. Però els coneixements i l'experiència que vaig agafar a organitzar, muntar, xerrar... va ser impagable.

I d'allí em van fer anar a la Casa de Cultura, una Junta formada per membres d'altres entitats que no tenien res

a veure amb la cultura (o sí) i que el seu objectiu comú era fer actes i fer bullir l'olla cultural: Sant Jordi, xerrades, tallers... Aquests treballaven el doble, a la seva entitat i a la Casa de Cultura.

Per aquella època amb el Marc Mestre i el Joan Serra i segur més gent que no recordo, vam fer el Grup de Joves Vilaplana - la Mussara. Vam redactar estatuts, teníem un logo *xulíssim* i socis. I es feien actes encarats als joves, sobretot cinema, botifarra i escacs. Ser jove té un temps limitat i a mi ja em va agafar gran i hi vaig durar poc.

Eren anys que no em quedava massa temps per descansar i dormir, entre l'esplai, el casal, sortir de festa, estudiar i anar al tros. Perquè el pare encara era dels que deia allò de: "qui és bo per vetllar, és bo per matinar" i és que es podia fer tot, inclòs, anar al tros. Ara queda lluny aquell temps on valia la pena anar al tros a plegar avellanes i on el preludi de la Festa Major era el soroll dels tractors i les *akorettes* marxant buits i tornant carregats de sacs i aquella olor que jo recordo deliciosa (digueu-me friki) del fum que feien. I aquells anys, que per no anar a plegar, volies que ploqués el cap de setmana, però també volies fer via i que la plega estigués acabada abans

FESTA MAJOR

de la Festa Major per poder anar a tot arreu.

I amb tot aquest bagatge, veus coses que creus que es poden fer diferents i patapam, fets i no paraules i decideixo posar-me al servei de Vilaplana a través de l'Ajuntament. I com a regidora de festes, entre altres càrrecs, vaig intentar emfatitzar amb les necessitats i aficions dels veïns. A una ciutat gran és fàcil ajuntar gent amb la mateixa afició i que es mobilitzin, aquí tenim molta gent que fa coses *xules*, però no són suficients perquè es vegi i ho ensenyin. Per tant, en aquell temps hi havia afició a fer puntes de coixí, doncs, trobada de puntaïres. No celebrem la Nativitat? Doncs, flors a l'Església perquè allí també es noti la Festa Major. El Jordi i la Neus, aficionats als bolets? Doncs, també hi vam col·laborar... i amb tot allò que es va anar plantejant dins de les possibilitats. Perquè de fora es veu fàcil, però des de dins has de fer malabarismes per gestionar un pressupost molt curtet.

D'aquella època també recordo La Milla urbana, on venien els millors corredors de renom i, alhora, petits i grans del poble podíem participar i molt pos-

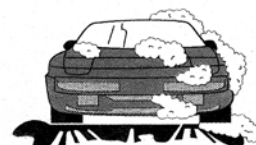
ENTRE AUTOS

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

siblement, recollir el premi de categoria local a menys que fossis de la quinta de la Jess Bonet, llavors ho tenies perdut! I què dir dels actes per la canalla, la meva afició i la meva debilitat com a monitora vocacional. I, és que cal sembrar per recollir i l'exemple és la millor llavor. Veure els joves fent el Parc de Nadal pels petits i activitats d'estiu era una bona llavor i sempre penses que quan els nens siguin grans voldran que els petits tinguin els mateixos records i vivències boniques que ells van tenir.

Us puc fer un llistat de festes i activitats varies que s'han fet: pallassos, tallers, exhibicions de balls de saló, gegants, castells, diables, màgia, vermouths, mítics balls amb la Girasol, dj, concerts... i moltes altres, algunes activitats amb coca i avellanes per assegurar tenir un bon aforament.

I un cop més, d'aquella època, més que les activitats, recordo sobretot als companys de viatge, a tota la gent que van ajudar perquè tot es pogués fer i, que de manera personal em van fer companyia i em van donar suport perquè aquells anys vaig perdre el pare i va ser un cop fort que ho va fer trontollar tot. El pare, que tot i ser de l'Aleixar, se sentia de Vilaplana i l'estimava i sembla que així ho va entendre, perquè vam passar de ser de Cal Sebastià Viudo a ser de Cal Gallisà.

I amb tot això i tots aquests anys vaig xalar, vaig xalar, molt, amb la festa i amb el treball que portava i amb vosaltres que hi col·laboràveu i els que veníeu. I vaig patir molt, perquè quan passes al davant de qualsevol cosa, sigui al Casal, als Joves o a l'Ajuntament o on sigui, t'exposes i molt; molt més del que et penses, sobretot en un poble petit. I del que facis, una part ho troba fantàstic, a altres els deixa indiferents i una petita part, per sort, ho troba tot "cagat i pixat". Diríem que acceptar-ho i entendre-ho va amb la feina de voluntariat.

Però sabeu lo que ajuda al creixement personal gestionar això? I us asseguro que el pes de l'estima que t'arriba de la gent i la satisfacció de la feina feta és capaç de decantar la balança per a seguir endavant.

Totes aquestes vivències m'han ajudat molt a la meua vida professional, a posar-me davant de gent i fer xerrades, a gestionar equips, a ser valenta i acceptar reptes, a estar exposada, jutjada, criticada i valorada. Aprovar o criticar pel vi que faig, sense pensar l'esforç i la feina que hi ha darrere, no només meua, sinó de tot un equip.

I tornem l'inici: I, per què l'honor de ser la pregonera de la Festa Major? Doncs sí, ara ja ho sé. Per poder agrair públicament a tota la gent que en un moment o altre heu participat de manera voluntària a organitzar un acte, heu estat en una entitat i heu col·laborat en alguna cosa per la vida de Vilaplana. Sobretot amb els que vaig tenir el goig de fer coses aquests més de 25 anys, perquè les coses es fan entre moltes mans, mai un de sol, el mèrit i l'honor és compartit amb valtros.

Per agrair a tots aquells que sortiu

FESTA MAJOR

de casa a cada activitat que es fa al poble, sigui del vostre interès o no tant, sigui dels vostres o no. Perquè com els avis i tiets que van a veure tornejos de futbol o festivals inacabables de dansa i que segurament s'estimarien més fer una altra cosa, així us veig jo als incondicionals de Vilaplana que sou a tots els actes, perquè enteneu la importància de ser-hi, de donar suport, de fer companyia i de fer família.

Perquè si ens creiem que Vilaplana és una comunitat, no només un poble on dormir, viure o estudiar, cal que actuem. Cal que ens impliquem més en projectes comuns, cal que ens impliquem en allò que ens agrada i en allò que agrada a altres, però que sense ajuda no poden portar a terme. Cal que petits i grans aportem allò que sabem fer i una petita part del nostre temps. Moltes miques fan un tot.

I si us venen a buscar per col·laborar, no us faci peresa, sigueu valents, accepteu el repte perquè qui hi sortirà guanyant més, segur, sereu vosaltres. A Vilaplana les coses es fan a base de voluntariat, no de diners i ja heu sentit que darrere de cada record que vosaltres teniu d'una festa o d'una activitat hi podem llistar els que de manera altruista ho van fer possible.

Per tant, us faig la crida a participar en els actes de la Festa Major, a disfrutar-los, a ser magnànims si alguna cosa no la trobeu perfecte, i a valorar la feina i l'esforç de tots els que hi participen voluntàriament. I a ser agraïts, molt agraïts, perquè segur que l'han preparat amb il·lusió. I si hi anem tots farà més goig i tots junts la farem grossa!

Visca la Festa Major, Visca Catalunya i sobretot, sobretot, sobretot...

Visca Vilaplana i tots els seus veïns!

GAUDÍ

Centre de Reconeixements
Màdics - Psicòtics

Permisos de conduir i armes Certificats mèdics d'aptitud esportiva Certificats mèdics oficials	Passeig Sunyer 18 Baixos 43202 REUS Telèfons 977 11 54 11 977 75 66 57 www.centresmedicsbonet.com reus@centresmedicsbonet.com Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir
--	--

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

CR4
Comercial Reus 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39
Pol. I. Agro Reus 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - 977 327 350 Fax 977 124 014
comandes@cr4.cat - www.cr4.cat

Cultius Mediterranis
Agricultura ecològica i paisatgisme

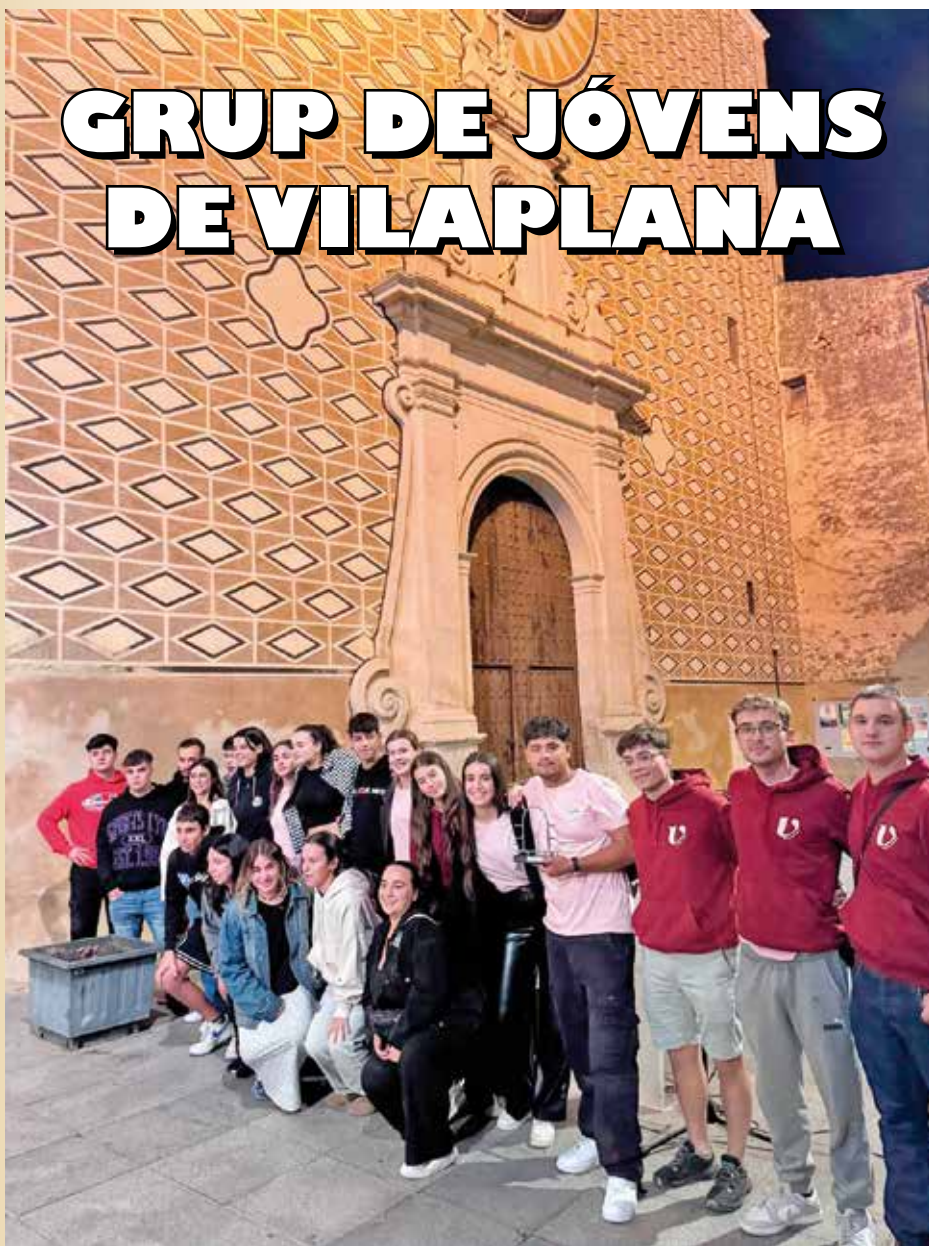
"Sostenibilitat respectuosa amb l'entorn i el medi."

Venda de proximitat
ORIGEN VILAPLANA
602 43 72 57
www.cultiusmediterranis.cat
info@cultiusmediterranis.cat

Cultius Lliures, Avellanes Pelices.

VILAPLANENC/CA DE L'ANY

GRUP DE JÓVENS DE VILAPLANA

Molt bona nit, vilaplanencs i vilaplanenques!

Volíem fer un petit discurs, ja que ahir ens vam oblidar de fer-lo amb l'emoció i la il·lusió que vam sentir en aquell moment de recollir el premi. Si falta algun membre de *Lo Pedrís* ens agradaria que li féssiu arribar, i en especial al Pep Mestre, que ahir no hi va poder ser. També m'agradaria dir els noms de tots els joves que formem part del grup, però som 40 i potser demà en aquesta hora encara hi seríem, així que anem per feina!

Comencem, doncs, expressant el

nostre agraïment pel millor premi del món, el vilaplanenc de l'any. Gràcies per la decisió de *Lo Pedrís*, per haver pensat en nosaltres i tenir la generositat de valorar la nostra feina i bona avinença. Ha sigut un any únic, ja que mai s'havia entregat el vilaplanenc a una entitat, i dir-vos que ha sigut preciós. A mesura que el Jordi Mariné anava parlant, se'ns anaven accelerant els cors i intercanviàvem mirades d'incredulitat (Que som nosaltres? Sortim tots eh! Sortim tots!). Ha sigut també molt encertat perquè reconeixeu el mèrit no només d'una persona, sinó de tota una colla que aporta el seu granet d'arena per fer poble, fer comunitat, fer vida i que tot funcioni, agraïnt l'ajuda a tota persona que hi forma part.

També volem anomenar l'entitat del poble que fa possible la feina que fem, l'ajuda de l'Equip de l'Ajuntament, ja que en cada acte sempre els hi fem la carta dels Reis d'Orient. Ho sentim Ajuntament.

No ens podem oblidar d'agrair a la primera generació dels joves perquè van ser qui van prendre la iniciativa de tot això, i per això, avui estem aquí, gràcies pel llegat que ens heu donat i els aprenentatges que ens heu transmès.

Finalment, i no menys important, us volem agrair a tots valtros l'assistència als nostres actes, en sou els protagonistes, sense vosaltres realment sí que seria impossible que el Grup de Jovens s'aguantés. Gràcies de veritat als que veniu a cada acte, als que ens doneu ànims per la feina ben feta i als que us sincereu i ens comenteu crítiques constructives perquè continuem millorant. També gràcies als que veniu a últim moment a comprar els tiquets, que ja us anem co-neixent... jajajaja

Tot això, per finalment expressar-vos que els vilaplanencs de l'any som els joves i també ho sou tots i totes vosaltres, moltíssimes gràcies per tot!

Per celebrar tot això, us voldríem demanar una cosa, i és que brindem tots junts per Vilaplana, perquè segueixi sent un poble acollidor, amable i especial.

■ ■ ■

Vilaplana Festa Major 2024

en imatges

Vilaplana oculta

Pregó de la Festa Major

Xerrada: Vilaplana mor a Mauthausen

Instal·lacions UF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernández Llorens
instaljf@tinnet.cat
Tel. 620 272 212

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
salsa@maptel.es

FESTA MAJOR

Cercavila amb el Drac i el Bou de Reus

Inauguració de la remodelació de l'Escola

Concert Jove

Espectacle al Safareig

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

FESTA MAJOR

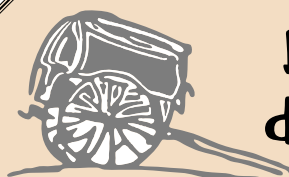

5a Baixada d'andròmines

Alexis

PINTOR D'ESPAIS & MATERIALS

Carrer de Sant Isidre, 4 ★ 43380 VILAPLANA
Tel. 676 796 439 ★ simoalexis806@gmail.com

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Mòbil 687 415 898 - www.latartrana.es

Festival Accents

Festa Todo Nasty

FESTA MAJOR

10a Crono urbana de bicicletes

DINAR DE GERMANOR

L'Associació de Jubilats i Pensionistes de Vilaplana, el diumenge 24 de novembre de 2024, vam celebrar el Dinar de Germanor a la Sala del Casal.

Ens vam aplegar setanta- tres persones, que vam gaudir d'un dinar en bona companyia i amb molt bon ambient.

Després de dinar, vam rifar plantetes entre tots els participants.

TABACS

ALIMENTACIÓ

Queviures Vilaplana

667 780 154

OBERT DIUMENGES I FESTIUS (10:30 h-14:00 h)

GEL, PA, CONGELATS, POLLASTRES A L'AST, BEGUDES FRESQUES

El pont de fusta

■ *Pep Mestre Anguera*

El Pi del Fernando ens remet a les passejades infantils per comprovar com calia l'abraçada de molts per abastar tot el seu perímetre i, després, per seure i berenar al seu peu, arraulits sota

l'ombra fresca del bres que ens regalava, esponderós.

Des del cel estirava els braços i obria les branques per atreure la nostra atenció, talment per assegurar-nos que, tal com les seves fulles pentinaven l'aire, les nostres mans es poden ajuntar per aplaudir la diferència i abraçar-nos en la distància del reconeixement.

Tres quilòmetres de distància entre dos pobles han marcat sempre el barranc més fondo i atàvic que separa una rivalitat necessària per entendre una diferència vital, tant vaporosa com il·lusòria.

Ara que l'hem vist caragolat i abatut, la transfiguració del pi corcat, vençut pels anys i els elements, esdevé fusta útil. Perquè la seva presència en les nostres vides, sense quasi adonar-nos-en, s'ha materialitzat en forma de suport per ajudar a passar d'una riba a l'altra aquest barranc. Sense dir-nos-ho, el Pi, en secret ha ordit la corda que ha unit d'una manera singularment subtil els dos pobles i ens ha ensenyat que la saviesa que s'amaga entre els anys dels anells de la seva soca és allò que queda, per sempre.

■ *Fina Anglès Soronellas*

El Pi Gros

Del Pi Gros, també conegut fora vila com a Pi Gros de l'Aleixar, en podríem dir moltes coses que l'han fet molt especial no solament a les nostres contrades sinó arreu, ja que, referint-nos a allò que l'ha caracteritzat com el gruix del tronc, l'alçada, l'amplitud de la capçada, la longevitat... ens permet parlar d'un arbre declarat Arbre Monumental per la Generalitat de Catalunya.

També se significa pel fet de tenir tres noms. El que, com saben, ve motivat per la seva singularitat: Pi Gros. Un altre per la partida del terme on està ubicat: Pi de les Planes i l'altre, per la propietat: Pi del Fernando que és com es coneix la nissaga dels Guardiola, la més important de la història de l'Aleixar.

Tanmateix, tot el que hem llegit o sentit parlar del Pi Gros en començar el darrer mes de l'any 2024 i fins i tot aquest escrit, ve motivat, malauradament, perquè el fort vent del passat set de desembre el va fer caure i amb ell, ai las —m'agrada emprar per honorar la vellesa del Pi aquesta expressió antiga que significa lamentació— el Pi Gros va arribar al final dels seus dies.

Solució

SOLUCIONS A ELS MILLORS ÀLBUMS DE LA HISTÒRIA

- 1.- MARVIN GAYE, 2.- THE BEACH BOYS, 3.- JONI MITCHELL,
- 4.- STEVIE WONDER, 5.- THE BEATLES, 6.- NIRVANA,
- 8.- PRINCE, 9.- BOB DYLAN, 12.- MICHAEL JACKSON,
- 14.- THE ROLLING STONES, 16.- THE CLASH,
- 21.- BRUCE SPRINGSTEEN.

L'esparver
Restaurant

C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
f /EsparverRestaurant

El vent que tant l'ha fet lluir amb la complicitat de clars i assolellades i que tant ha vivificat el verd de les seves fulles tornassolant-lo amb els seus embats, l'ha fet caure; l'hi ha fet vinclar la capçada i d'erigir-se majestuós en el cel, de ser, amb les branques, empara i refugi —diu la memòria oral— en temps de guerra o ombra acollidora, frescal i olorosa en tots els temps, ha retornat, cap cot, als seus orígens: la terra, com si tanqués el seu cercle vital.

I això vol dir que no el trobarem quan ens proposem d'arribar com a destí d'una excursió a l'indret on creixia; que no serà motiu de cap més passejada; que no esdevin-

drà objectiu per assolir el repte d'arribar-hi; que ja no ens hi podem abraçar per la gràcia de saber quants braços són necessaris per a fer-ho; que no serà la fita que ens porti a poder mesurar els nostres esforços o a comprovar com ens trobem en un procés de recuperació física; que no hi podem portar ni familiars ni amics, especialment amb criatures, pel goig d'ensenyar-los un arbre "tan gros i tan alt com pocs n'heu vist mai" i fotografiar-nos-hi pel gust de conservar-ne el record; que no farà aturar ni caminants ni ciclistes per la sorpresa de trobar-se'l inesperadament ran de camí en el seu trajecte, que no... En fi, el Pi Gros que ha format part de les nostres vides, ha estat símbol col·lectiu entre els aleixarencs i, destí, ara sí i ara també, de moltes passejades de vilaplanencs, ja és un record preuat en les nostres vides, cosa que, tractant-se com es tracta d'un arbre, em sembla, malgrat tot, signe d'esperança. D'aquí que els proposi que no deixin de fer el que sempre han fet: arribar-se al lloc on hi havia el Pi Gros. Jo, com a aleixarenca, també ho faré i estic segura que d'altres també i qui sap si anant en una direcció o en una altra com que no hi trobarem el Pi, ens trobarem nosaltres!

■ ■ ■

La Carlota, la Carme, la M. Cinta, la Nati, la Manoli i la Cristina, a la Plaza Mayor de Madrid

El Josep M. Cardona a la Lapònia noruega.

El Josep M. Cardona a Tromsø, davant del Bar més petit del món.

La mort secreta de les paraules

■ *Isabel Salvat Salvat*

La paraula d'aquest número està plena de sorpreses, ja que s'acostuma a veure com un castellanisme i podria ser que no ho fos. A més, tothom creu saber-ne l'etimologia, tant a Vilaplana com a les xarxes socials, però potser van errats. La paraula en qüestió és **alonso** [ə'lónsu].

Sebastià Mariner parla d'aquesta paraula quan explica el castellanisme *ósso*. Diu que la paraula normativa (*ós*) era desconeguda i que, per denominar l'animal, al poble s'utilitzaven tant *ósso* com *alonso*. Considera *alonso* un vulgarisme, «probable cruce de l'onça (=el onza)¹ con la terminación de oso (ambos animales pudieron ser exhibidos por sus trashumantes domadores)». També diu que *alonso* s'utilitzava com a insult.²

Possiblement, a Vilaplana ara només es coneix *alonso* com a adjectiu, amb dues accepcions: (1) Ser alt i gros, un home. (2) Ser destraler, animalot. Aquesta segona accepció insultant és molt comú a tot el Camp de Tarragona.³ Segons Emili Llamas, al Priorat «la variant *alonso*, ha quedat fosilitzada, com a insult, en tots els parlars de la comarca i designa una persona que és molt lenta en els moviments o que té molt poca espenta».⁴ Hem trobat que a l'Espluga de Francolí «fer l'*alonso*» voldria dir anar amb romanços («fer el ruc, fer l'orni, fer el borinot, fer-se pregar»)⁵. També es diu a la Ribera d'Ebre i en algunes localitats de les Garrigues⁴.

Curiosament, buscant als diccionaris només hem trobat la paraula *alonso* al DCVB: *onso* (*ós*), tot assenyalant que s'utilitza al Camp de Tarragona i que, etimològicament, provindria «de *onso*, amb contaminació del nom propi *Alonso*», que és

tant un nom com un cognom castellà.⁶ En parlar de l'etimologia, el DCVB cita Coromines, que considera 'onso' un préstec mossàrab o aragonès; una variant derivada del llatí *ursus*, trobat en texts molt antics (a partir del 1274). Podria ser una construcció amb la r convertida en n, tal vegada per influència de la n de l'article indeterminat (un oso: un o[n]so).⁷

Aquesta teoria faria de *alonso* un castellanisme "postís", ja que la seva arrel (*onso*) no ho és. Tot i que en temps de Sebastià Mariner *onso* era considerat, potser erròniament, un castellanisme.⁸ Ja sabem que l'etimologia no és una ciència exacta.

En molts textos es parla del record antic que Sebastià Mariner posa en l'origen de la paraula: els domadors que anaven pels pobles fent ballar pobres ossos. Joan Cuscó⁹ ho explica amb més detall:

«A principis del segle XX, a la ciutat de Tarragona hi havia ben vives les expressions: "ets més pesat que el timbal de l'*alonso*" i "ets un *alonso*", les quals estaven vinculades a un home d'ètnia gitana que per les festes de Sant Magí i de Santa Tecla desfilara pels carrers de la ciutat acompanyat d'un ós i tocant un timbal amb una cadència de vals per tal que l'ós ballés.»

En resum, no està clar que *alonso* sigui un castellanisme (1), el seu ús com a insult és molt comú (2) tot i que no estigui recollit als diccionaris (3). Sembla provindre de la potentíssima imatge de l'ós ballant, exhibit pels pobles i les ciutats molts anys enrere (4).

Exemple d'ús:

No siguis *alonso*!

En agraïment a l'Albert Aragonès que m'ha ajudat a escriure aquest article (i l'anterior). I a les persones que han fet canviar la nostra relació amb els animals, per tal que ja no es puguin donar situacions com la que recorda la paraula *alonso*.

■ ■ ■

1.- Onça (escrit també onsa) està recollit al DCVB. És un terme que ve a designar diferents fèlids com el linx, el jaguar i, sobretot, el guepard. Etimològicament, provindria de l'italià (*lonza*: espècie de pantera); en castellà existeix el mot *onza* que designa un jaguar o pantera americana. Curiosament, onsa també designa a l'ós femella, a l'óssa. Us podeu imaginar animals d'aquest tipus pels carrers del poble?

2.- Mariner Bigorra S. Castellanismos léxicos en un habla local del campo de Tarragona. BRABLB, XXV. 1953.

3.- A tota l'àrea del Camp, 'alonso' és un terme despectiu que significa ser un talòs, un babau, un maldestre, algú mancat de reflexos. El-parlardereus. Instagram. Recuperat el 24 de novembre de 2024, de <https://www.instagram.com/p/CCLUWccBr7/>

4.- Llamas Puig E. Els parlars del Priorat. Estudi geolingüístic. Tesi dirigida per Pere Navarro i Olga Cubells. Tarragona: Universitat Rovira i Virgili; 2018. <http://hdl.handle.net/10803/664698>.

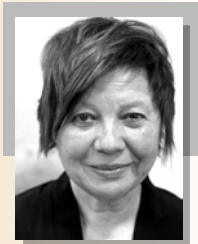
5.- Crespo J. El penyic al perxe. El parlar de l'Espluga de Francolí «Freses fetes i expressions». La Musca. 2021.

6.- Alcover A, Moll F. DCVB. Diccionari català-valencià-balear. Palma: Moll. 1930-196

7.- Coromines J. Diccionari Etimològic i Complementari de la Llengua Catalana. Barcelona: Curial Edicions Catalanes. 1990.

8.- Va deixar de ser castellanisme l'any 1995, amb la publicació del Diccionari de la Llengua Catalana (IEC) de l'Institut d'Estudis Catalans.

9.- Cuscó Clarasó J. De l'ofici de músic popular. Noms i malnoms dels instruments de la música tradicional. Revista Catalana de Musicologia, núm. VIII 2015, p. 15-21. En aquesta cita no sabem si l'*alonso* és l'home o l'animal.

Magda Montlleó Llauredó,

Regidora de Benestar Social i Gent Gran

DIA DE LA GENT MÉS GRAN

Homenatge a les àvies i als avis de més de 80 anys

El diumenge, 27 d'octubre, vam celebrar La Festa de la Gent més Gran.

Després de la Missa, a l'Església, el Cor "Ciutat de Reus" ens va oferir un concert d'homenatge pels nostres avis i àvies.

Seguidament, vam fer el dinar de celebració a la Sala del Casal.

Ens vam aplegar una seixantena de persones, entre les àvies, els avis i els acompanyants.

Totes les àvies i els avis van rebre el detall d'una planteta, tant els que van assistir al dinar, com els que no. Vam gaudir d'un dia molt agradable.

El Cor Ciutat de Reus

El menjador preparat

jsb©

PREESTRENA DEL DOCUMENTAL “VIDAS IRRENOVABLES”

El diumenge 22 de desembre vam portar a les nostres terres el Documental “Vidas irrenovables” de Francisco Vaquero, una crítica a la nefasta implantació dels macroprojectes de renovables, feta des de la veu dels afectats.

Aquest documental ofereix una mirada al procés de transició energètica que viu el nostre país i es fa ressò de l'eslògan “Renovables SÍ, però NO així”, ja que aquesta forma d'implantar-les en grans àrees de terreny només beneficia a les empreses i als fons d'inversió.

El director de la pel·lícula ha volgut recollir en 90 minuts “el sentiment de moltes persones del medi rural davant la transició energètica”.

Els 47 protagonistes expliquen els efectes negatius de les energies renovables en les seves terres, els seus negocis turístics i els seus pobles.

“Vidas irrenovables” posa damunt la taula justament la manera com NO S'HA DE FER la transició energètica.

L'Associació La Vall SoStenible també promou la implantació d'energies renovables seguint una planificació coherent i rebutjant les massificacions que apareixen en aquest documental, ja que som partidaris d'una energia renovable de proximitat, descentralitzada i amb el mínim impacte, per això volem crear la Comunitat Energètica.

Pensem que la sobirania energètica ha de ser compatible amb la pagesia i la ramaderia que ens asseguren la vida i a més som partidaris de l'estalvi i de buscar les opcions que siguin més eficients energèticament.

A Vilaplana també hi ha ganes de fer una transició energètica com cal, i per això l'Ajuntament ja ha començat instal·lant plaques solars en espais municipals (dipòsit municipal d'aigua, ma-

gatzem, casa de cultura i escola) per a poder abastir la despesa energètica de les pròpies instal·lacions municipals.

L'Ajuntament de l'Aleixar també ha fet una instal·lació fotovoltaica sobre la teulada de l'escola per tal que l'edifici arribi a ser autosuficient energèticament amb l'electricitat que generi i podent abandonar l'ús de recursos fòssils per la calefacció, que fins a enguany funcionava amb una caldera de gasoil. També s'ha fet una instal·lació sobre la teulada de les piscines amb la mateixa finalitat, aconseguir autoabastir-se el màxim possible.

I Maspujols té previst fer una instal·lació sobre la teulada del poliesportiu que li permetrà també generar l'electricitat que necessita per a les seves pròpies instal·lacions municipals i fins i tot oferir excedents als seus conciutadans.

Veiem, doncs, que tots tres ajunta-

ments tenen una ferma voluntat que les renovables siguin de proximitat, és a dir que l'energia es produeixi el més a prop possible d'on s'ha de consumir, el que podríem dir... “Renovables SÍ, i així SÍ”

Aquesta és també la voluntat de La Vall Sostenible, i per això anem junts amb els tres consistoris estudiant quines són les millors fórmules pels nostres pobles i la nostra gent.

Qui és Francisco Vaquero?

Francisco J. Vaquero Robustillo (Cabeza del Buey, Badajoz, 1985) és Enginyer Tècnic en Telecomunicacions i Llicenciat en Comunicació Audiovisual.

El 2013 va fundar la productora Metàfora Visual i després de 6 anys treballant en publicitat va decidir embarcar-se en la producció i direcció de la seva primera pel·lícula documental “Ganado o desierto” aconseguint participar en molts festivals de cinema mediambiental per tot el món.

Aquest documental va estar seleccionat en 26 festivals diferents i va obtenir 8 premis. En la 29a edició del SUNCINEFEST de Barcelona va obtenir el “Sol de Oro” a la millor pel·lícula documental.

“Vidas irrenovables” s'ha presentat per tot el país durant tot l'any 2024, portant-lo de poble en poble i oferint col·loquis amb el director. A partir del gener del 2025 el presentaran també a diversos festivals.

Francisco Vaquero està convertint la seva productora “Metàfora visual” en un aparador de denúncia, i és que des del setè art també es pot exercir un autèntic activisme anticolonialista.

CURIOSITATS

■ *Alfred Montoro*

En aquest número de *Lo Pedrís* iniciem una nova secció, en la qual us explicarem petites històries relacionades amb l'origen d'expressions populars que tots fem servir i que tenen un origen curiós i sovint desconegut.

Començarem per saber d'on ve això de l'**OK**, que diem en català, en castellà, en anglès i en tants idiomes (sobretot en els whatsapps).

I avui també sabrem d'on va sortir l'expressió tan catalana d'**estar a la quinta força**.

OK

L'origen d'aquesta expressió tan popular la trobem a la Guerra de Secessió Americana (1861-1865). Al campament de l'Exèrcit del Nord, cada nit feien recompte dels morts del dia en una pissarra. Si posaven 4K a la pissarra, volia dir que havien mort 4 persones aquell dia: 4 kills (morts en anglès). La nit que posaven OK a la pissarra era un fet molt bo perquè no havia mort ningú en tot el dia (ZERO KILLS / ZERO MORTS), i significava que havia estat un bon dia, un dia O.K., un dia perfecte. Per internet corren altres versions sobre l'origen de l'OK, però ens quedem amb aquesta perquè, com diuen els italians, *se non è vero è ben trovato*.

AIXÒ ESTÀ A LA QUINTA FORÇA

A Barcelona, a l'Edat Mitjana la ciutat estava emmurallada i tenia 4 portes d'accés amb una força on penjaven els delinqüents. Les forques a la porta de la ciutat eren un avís a la ciutadania de què les males accions tenien repercussions fatals. Quan la ciutat va créixer extramurs, van instal·lar una cinquena força fora de la ciutat, lluny del centre i de la muralla (avui seria cap al nus de la Trinitat). Per això quan algú volia dir que una cosa era molt lluny deia que estava "a la quinta força".

■ ■ ■

EL PULSÒMETRE

■ *La Redacció*

PUJA

La benvinguda pluja que ha fet baixar el riu, ha omplert les basses del terme, ha fet revenir les fonts i ha deixat els camps amarats i plens de vida.

BAIXA

El tancament de negocis de Vilaplana. Aquest final d'any, la Farmàcia tanca les portes per jubilació i per no haver pogut fer efectiu un traspàs del negoci. Una veritable llàstima.

Tornem a gaudir de les curses de trail running amb la primera edició de la Cursa Vilaplana 030!

■ *CE Vilaplana*

Feria molts anys que el nostre poble no era l'epicentre de les curses de muntanya de forma reglada. I és que és ben cert que cada setmana els nostres camins s'omplen d'amants dels senders i corredors. Encara no havia sortit el sol i la temperatura era més pròpia del novembre, però cap dels centenars de persones inscrites volia deixar passar l'oportunitat de gaudir de les muntanyes de la Mussara després de les pluges de la setmana. Puntualment, a l'hora pactada els frontals de la 030 Extrem van començar a enfilars el camí dels Garrigots i a desafiar el terreny humit i fangós. Ja quan el sol començava a escalfar, els i les participants de la primera OPO trail d'11 km també van iniciar la competició.

La 030 Extrem consistia a pujar i baixar tres vegades a la Serra de la Mussara per camins com el dels Garrigots, les Tosques o la ja clàssica Vertical fins a les antenes acumulant un total de 2000 metres positius en gairebé 30 quilòmetres de distància. Així mateix, la seva

germana petita, OPO arribava fins a la Punta del Sec, amb un circuit intens de poc més d'11 quilòmetres.

El 22 de setembre, doncs, des de ben aviat al matí, la plaça de la Riba va començar a acollir els primers corredors i corredores. Encara no havia sortit el sol i la temperatura era més pròpia del novembre, però cap dels centenars de persones inscrites volia deixar passar l'oportunitat de gaudir de les muntanyes de la Mussara després de les pluges de la setmana. Puntualment, a l'hora pactada els frontals de la 030 Extrem van començar a enfilars el camí dels Garrigots i a desafiar el terreny humit i fangós. Ja quan el sol començava a escalfar, els i les participants de la primera OPO trail d'11 km també van iniciar la competició.

Les condicions meteorològiques van ser immillorables després de la setmana de pluges intenses que dúiem, i el terreny fangós, verd i humit va fer les delícies dels participants. El gran nivell atlètic d'ambdues competicions va fer que ben aviat tinguéssim els primers corredors de la modalitat de 28 quilòmetres fent les primeres pujades i baixades al poble i de seguida vam començar a especular amb la possibilitat de baixar de 3 hores en la modalitat llarga. Paral·lelament, l'OPO va deixar uns temps increïbles amb la reusenca Núria Gil (1 h 06') i el plusmarquista català Xavi Tomasa (0 h 55') pujant al primer calaix

Podi masculí 030

del podi. L'Ester Casajuana i la Laia Guinovart van ser la segona i tercera noies més ràpides. Mentre que en Julen Calvó també aconseguia baixar de l'hora i el corredor Daniel Jares completava el podi masculí amb la tercera posició.

Finalment, les expectatives dels organitzadors es van complir i els tres primers classificats de la cursa de 28 quilòmetres van aconseguir baixar de les 3 hores. I és que els tres primers classificats van volar i van competir fins a la darrera baixada per la font del Roure i la font del Llop. Finalment, l'atleta tarraconí Dani Castillo (2 h 51'47'') va acabar imposant-se per davant de l'Ivan Calvó (2 h 52'28'') i de l'alforgenc Genís Porqueras (2 h 55'34''). Pel que fa a les do-

Sortida cursa 030

Sortida cursa OPO

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3

nes, la Margarita Mateu (3 h 58'04'') va guanyar la cursa seguida de ben a prop de la Irene Picón (4 h 03'38''), mentre que l'Evacris Llobat tancava el podi amb poc més de 4 h 21'. Els atletes locals van fer les delícies dels convilatans i també van endur-se premis i records d'aquesta primera edició. Així, en Pol Mestre i en Dani Duran van ser vencedors d'ambdues modalitats mentre que la Mireia Juanpere i la Txell Creixell van ser les més ràpides.

La participació en la caminada pels camins de la vall dels Garrigots també va ser un èxit de participació amb públic de totes les edats i és que aquestes muntanyes enganxen als més grans i a les més menudes.

Finalment, des del Club Excursionista Vilaplana i des de l'organització es fa una valoració molt positiva de l'esdeveniment i es vol agrair de nou a tots els voluntaris i voluntàries la seva dedicació i les seves hores abocades

per fer que aquesta cursa hagi estat no només una realitat, sinó un èxit. També fer palès l'agraïment a tots els establiments col·laboradors, i a l'Ajuntament i a la Diputació de Tarragona per la seva col·laboració amb aquest projecte que, augurem, serà de llarga durada.

Visca la 030 i l'OPO!

Podi femení 030

Podi masculí OPO

Podi femení OPO

La 2a edició de la Cursa 030 serà el dia 14 de setembre de 2025. Us hi esperem!!!

Col·laboradors de la cursa

Salvat
SERRALLERIA, ALUMINI, INOX I PVC

Polígon Industrial Borges 1 - C.
de les comunicacions, parcel·la 15
LES BORGES DEL CAMP

☎ 977 817 438 ☎ 615 222 771 💻 www.alusalvat.net

f serralleria i alumini salvat 📷 serralleria i alumini salvat

KÖMMERLING®
DISTRIBUIDORS OFICIALS

- ✓ Tot tipus de tancaments en alumini
- ✓ Automatismes per a portes metàl·liques
- ✓ Automatismes per a portes de garatge i persianes de la llar de la marca NICE i SOMFY
- ✓ Fusteria d'alumini K.Line i fusteria metàl·lica
- ✓ Treballs amb acer inoxidable
- ✓ Finestres d'alumini exterior i fusta interior
- ✓ Portes seccionals

Jordi Serra Ferré

Aquesta tardor hem pogut veure com s'acabava un dels períodes més excepcionals de sequera que es recorden. Des de l'any 2020 no teníem cap episodi de pluges continuades i la situació, prou ho sabeu tots, començava a ser dramàtica. Per fi hem tingut unes precipitacions tardorenques "com Déu mana", ha tornat a baixar el riu, tornen a brollar la majoria de les fonts, han revingut les mines i, fins i tot, hem vist rajar tímida-ment el Salt de l'Agustí. Per desgràcia per a molts trossos ja serà massa tard; hi ha més arbres morts que vius.

Però una conversa recurrent aquests dies és la que comença amb "Almenys no hem tingut les desgràcies de València..." I és que les imatges que hem vist i els testimonis que hem sentit t'encongeixen el cor i t'indignen a parts iguals. Quan veus la força de la natura i, a la vegada, la immensa negligència de les autoritats te n'adones de la mínima distància que separa el benestar del desastre. El que ha passat al País Valencià ens ha de fer pensar que allò que els ha passat a ells també ens pot passar a nosaltres. Bé, no és que ens pugui passar, és que ja ens ha passat. D'episodis de pluges violentes i grans riuades n'hem viscut diversos, alguns de molt dramàtics. A la memòria de molts dels lectors més grans segur que ve el record dels aiguats del Vallès del 1962. Justament enguany n'han tornat a posar un documental a TV3. En aquella ocasió es van

perdre més de 600 vides.

A casa nostra, però, quan parlem d'aiguats i de grans rierades anem sempre a un episodi quasi mític: l'Aiguat de Santa Tecla de 1874. Enguany fa, doncs, un segle i mig. Molt de temps, però continua en la memòria col·lectiva com, segurament, el fenomen climàtic més destacat mai esdevingut a les nostres comarques. També ens ve a la memòria el que molts vam viure un matí d'octubre de 1994, mai no hauríem ni imaginat que pel nostre riu hi poguéssim passar l'aiguada que va arribar a baixar. Fem una mica de memòria. Què va passar en els nostres aiguats?

L'aiguat de Santa Tecla va tenir lloc la nit del 22 al 23 de setembre de 1874. La meteorologia moderna ha provat de refer el que va succeir aquella fatídica nit. Sembla que ens trobaríem amb un fenomen bastant semblant al que va passar el passat 29 d'octubre al País Valencià, només que uns centenars de quilòmetres més al Nord. Es va tractar del que ara en diem una DANA i fins fa uns quants anys, "Gota freda". Una tempesta molt localitzada i estacionària va estar descarregant durant sis o set hores seguides a tota una franja de terreny que va des de la costa del Camp de Tarragona fins a la Segarra. Sembla que l'epicentre de la tempesta va ser tot el conjunt del massís de les muntanyes de Prades, de manera que tots els rius, rieres i barrancs que en surten van tenir grans crescudes, algunes amb resultats molt destructius, fins i tot tràgics. També es veieren afectats cursos flui-

als més al nord i a ponent, especialment les valls del Corb i del Sió. A Tàrraga, Guimerà i altres localitats urgellenques hi hagué molts danys i víctimes mortals.

Dels rius que neixen a les muntanyes de Prades el que va tenir l'avinguda més impressionant, com no podria ser d'altra manera, va ser el Francolí, alimentat per tots els seus afluents, especialment el Brugent. La llista de destrosses a tota la riba del riu, des de l'Esplugu fins a Tarragona és inacabable. Es van destruir cases, molins, ponts, infraestructures hidràuliques i es van negar centenars d'hectàrees de conreu, que van quedar inservibles durant temps. A aquests efectes materials s'hi va sumar un cost important en vides humanes. En total es van comptabilitzar 570 víctimes mortals. La xifra no sabem si és molt exacta, perquè va ser donada en un moment de molta inestabilitat política, en plena Tercera Guerra Carlina, la que va tenir més activitat a la nostra àrea geogràfica. Se sap per exemple que un escamot carlí va ser sorprès per la tempesta quan intentava entrar a la localitat de la Riba. Es van refugiar en una casa que va ser engolida per la crescuda del riu. No se sap quants soldats hi van morir. Setmanes després de l'aiguat encara es recuperaven cadàvers a les platges de Tarragona.

A Vilaplana també hi ha constància de la mort d'uns soldats carlins refugiats en una cova, però no en coneixem exactament les circumstàncies. Al nostre poble el testimoni més evident dels efectes de la gran riuada que, sens dub-

**AUTOESCOLA
LA SELVA**

LA TEVA AUTOESCOLA AL COSTAT DE CASA

Av. Puig i Ferrer, 29 - Baixos
43470 - LA SELVA DEL CAMP (Tarragona)

977 844 154

aelaselva@gmail.com

**REALE
ASSEGURANCES**

Agència Reale Selva del Camp

Av. Puig i Ferrer, 29 - Baixos
43470 - LA SELVA DEL CAMP (Tarragona)

977 844 154 // 630 655 077

arselvadelcamp@reale.es

El Pont Vell de Vilaplana (2020)

Vista del riu des del Pont de Mallafré (10-10-1994)

te, es produí va ser el desplaçament del curs del riu que va deixar inservible el Pont Vell. La nova disposició de les aigües va provocar el desviament del camí que duia cap a Reus i obligà a la construcció d'un nou pont (el Pont Gran). Els diversos molins del poble també se'n devien veure afectats, però no queda clar si l'abandonament definitiu del molí del Savall va ser culpa d'aquesta riuada o ja havia estat conseqüència d'una anterior (la de Sant Bartomeu de 1842).

L'aiguat de 1994 ens és molt més proper i conegut. Va tenir lloc a la matinal del 9 al 10 d'octubre i també bona part del matí del mateix dia. A diferència de l'aiguat de Santa Tecla aquest, també dit de Sant Tomàs, va afectar una àrea molt més gran del principat, assolint-se precipitacions de més de 200 l/m² fins i tot a les comarques gironines. Però, novament, el gruix de les pluges més importants es va concentrar al voltant

de les serres de Prades i la Mussara. L'observatori que va registrar una precipitació superior va ser el d'Alforja, amb 425 l/m². Tot i això, diversos estudiosos, com ara Eduard Marimon¹, afirmen que es van assolir xifres molt superiors. A la Mussara haurien pogut ser uns 600 l/m, i en altres punts més i tot. Només cal dir que el pantà de Riudecanyes, que estava molt buit per una sequera notable, es va omplir en només tres hores. Els moments més tensos de la jornada es van viure a Porrera, on la crescuda del Cortiella va obligar a desallotjar diverses cases. I també al polígon Francolí de Tarragona, amb l'aigua entrant des del riu sobre les naus.

Només hi va haver una víctima mortal, a Cambrils, però les pèrdues materials van ser molt importants, sobretot a les infraestructures.

A Vilaplana els efectes van ser visibles durant molt de temps en unes

cicatrises obertes per unes esllavissades a la muntanya. També es va perdre l'antic escorxador i el poble va tenir moltes dificultats de comunicació durant mesos pels desperfectes al pont de Maspujols.

Veiem, doncs, que els grans aiguats no són una cosa nova al nostre territori. Però els efectes del canvi climàtic, la disbauxa urbanística i gestions nefastes com la d'aquest darrer els poden convertir en molt més greus. Caldrà estar preparats per al proper, perquè, si una cosa sabem, és que, més aviat o més tard, en tindrem un altre.

**

Nota:

1.- <https://diaridigital.tarragona21.com/eduard-marimon-que-va-passar-aquell-10-doctubre/>

■ ■ ■

Fe d'errates

A la pàgina 4 de *Lo Pedrís* núm. 97, a l'Entrevista no hi consta el nom de l'entrevistador que és **Pep Mestre Anguera**. A la mateixa plana hi ha una errada en el peu de foto de la foto en blanc i negre. Hi ha de dir: **La Núria Ferré Bidó, la Roser Ferré Aymamí i la Maria Mestre Mestre**.

A la pàgina 32 del mateix número, a l'article dels Musagats, **Els gats dels trossos i la normativa**, hi ha una errada en el peu de foto de la gata sola.

Hi ha de dir:

Una de les gates comunitàries de Vilaplana, la Samsa. El seu pelatge atigrat, molt típic de la raça europea, no té cap dels trets característics del gat salvatge.

Demaneu disculpes per les errades.

instal art

Disseny, fabricació i muntatge de **rètols**.
Impressió digital, vinils per a **vehicles**,
envans, mampares i **mobles d'oficina**

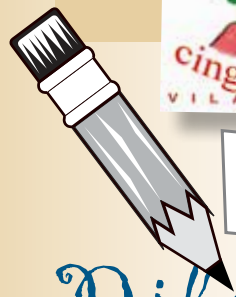
☎ 977 76 62 89 / 619 22 66 20

📍 Pol. Ind. La Drecera C/ de l'Energia, 3
La Selva del Camp, 43470

✉ Instalart.laselva@gmail.com

🌐 www.instalart.es

📱 @instalart.laselva

LA FRESA

Dibuixem

L'ABRE DE NADAL

Infantil 1

■ VICTÒRIA

Infantil 2

■ MARIONA

Infantil 3

■ CRISTINA

■ ESTEL

■ LILY

■ MARTINA

Infantil 4

■ NÚRIA

■ CORALL

■ GERARD

■ IZEL

Infantil 5

■ YOSEF

■ ABRIL

■ ADRIÀ

■ ARC

■ MIQUEL

■ NOAH

■ NURA

■ OLIVER

■ ABRIL

■ ANIOL

■ FALCÓ

■ ION

■ JANA

■ MIQUEL

■ BLAI

■ ETNA

LET'S GO
BAR CASAL

Esmorzar
Dinars
Sopars

877 266 691 607 938 797

lets_go_vilaplana_

Carrer del Casal, 3 43380 VILAPLANA (Baix Camp)

■ LLUC

■ MARTÍ

■ GUIM

■ INÉS

■ JORDÀ

■ MOHAMED

■ NUA

■ SAMUEL

■ ARLET

■ BERTA

■ BRUNA

■ MONTSANT

4t

pintura decorativa

Alvar Juanpere Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85 • 43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1 • 43840 SALOU
C. Jaume I, 8 • 43380 VILAPLANA
Tel. mòbil **667 273 477**
alvarjuanpereolive@hotmail.com

JOSEP MESTRE SERRALLER

FERRO ALUMINI INOX

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

5è

YU'A
ADAM
ÀGER
JOFRE

JÚLIA

MAKSIM

ONA

ROC

6è

TIAN
HOUDA
PEP
RAI

Mercedes-Benz
The best or nothing.

AUTOLICA

Concessionari Oficial Mercedes-Benz

Nacional 340, km 248, TARRAGONA. Tel.: 97 755 42 86. Pol. Ind. Estació de Mercaderies, Parcel·la 1, L'ALDEA. Tel.: 97 745 18 38.

Recasens i Mercadé 13, Pol. Agro-Reus, REUS. Tel.: 97 732 60 20.

info@autolicatarragona.es. www.tarragonaautolica.mercedes-benz.es

ESCOLA

VINT ANYS DE LA REOBERTURA DE L'ESCOLA

20 CURSOS D'ESCOLA

Per començar a parlar-vos d'aquests vint cursos des de la reobertura de l'escola farem referència a "Lo Pedrís" núm. 21, on es pot trobar un monogràfic "Torna l'Escola". En aquesta revista es parla d'un present i un futur de l'escola així com d'un abans de la mateixa.

En aquest moment, tot i no perdre de vista els nostres orígens, ens agradaria posar l'èmfasi en el present i el futur de l'escola i del poble i recordar algunes paraules que van sortir en la revista anomenada a l'inici.

En alguns dels escrits surten paraules com "tots ens en sentirem orgullosos, se sabrà valorar l'esforç..." També es manifesten inseguretats, dubtes, felicitacions, continuïtat en el temps...

Han passat vint cursos i desitgem que totes aquelles incerteses i inquietuds hagin quedat enrere, que junts veiem i visquem el futur amb esperança, il·lusió i alegria. Tal com es recollia a l'inici de l'escrit de l'AMPA, en aquella revista monogràfica d'ara fa 20 anys, creiem que continuem carregats amb les motxilles "roges" plenes de candidesa i esperança per continuar el nostre projecte educatiu i que s'hagin anat omplint de la clara llum del saber, de l'amistat, de la solidaritat, de l'alegria dels jocs, la constància en el

treball, de la bona voluntat, del coneixement de la seva pròpia identitat com a poble...

Nosaltres ens sentim orgullosos de l'escola que hem construït tots plegats i de l'acollida i implicació de tots els vilaplanencs i vilaplanenques: uns perquè ens ha tocat dur la batuta, d'altres perquè heu format o formeu part com a família, molts docents que han deixat el cor i l'ànima, d'altres com a veïns, d'altres per implicació

i compromís polític, uns quants per la vostra generositat i participació altruista...

En aquest moment, aquest curs, ha arribat l'oportunitat d'incloure la llar i acollir dues companyes més a l'escola, desitgem que se sentin part i se l'estimin com tots i totes els que n'han format part o n'estem formant part.

Estem segurs i segures que amb la mateixa il·lusió i empena que fa 20 anys i, tots a una; l'escola Cingle Roig estarà completa i tan acollidora com des del primer dia.

Ara només queda que donar-vos les gràcies a tothom del més gran al més petit i de desitjar-vos que tingueu escola per a molts i bons anys més i continuem establint aquests vincles i lligams que ens caracteritzen per ser una petita escola de poble i a la vegada gran família.

FELICITATS AL CINGLE ROIG I A TOT EL POBLE DE VILAPLANA.

Raúl i Conxi

Ja fa deu anys que vaig marxar de l'Escola Cingle Roig de Vilaplana i des d'aleshores he notat força canvis. Primerament, el nombre d'alumnes.

Quan es va reobrir l'escola l'any 2005 érem quinze alumnes en total i jo vaig ser la primera promoció des de P3 fins a 6è. Era una escola molt petita tant en alumnat com en professorat, una escola molt familiar de la qual en tinc molt bons records.

Una escola que ha necessitat ser reformada i ampliada per tal d'acollir els alumnes que no han parat de créixer aquests últims anys. Ara que estic treballant al menjador veig les coses des d'una altra perspectiva.

Aquests primers dies de curs m'han fet reflexionar de com l'escola s'ha consolidat i ha crescut. Recordo que quan jo era alumna només ens quedàvem quatre nens al menjador. Fins i tot l'AMPA feia "el dia del menjador" per tal d'incentivar a les famílies que deixessin, almenys un dia al mes, als seus fills a dinar i així poder-se mantenir el servei.

Actualment, la mitjana d'alumnes que es queden al menjador és de trenta diaris. Quan jo vaig començar a P3 només hi havia dos tutors: el d'infantil i la de cicle inicial, ja que l'últim curs era segon de primària. L'escola va créixer des de baix fins a arribar a sisè de primària. D'aquesta manera van augmentar els tutors i també els mestres especialistes.

Actualment hi ha matriculats més de cinquanta alumnes. Aquest any s'han fet obres i s'ha redistribuït tota l'escola per tal d'ubicar la llar d'infants. Em fa molta il·lusió veure com l'escola continua oberta i viva. Enguany se celebrarà els vint anys de reobertura de l'escola amb noves instal·lacions i equips. Tot i els canvis, l'únic que no ha canviat ha estat la Conxi, la directora, i la Pili, la monitora del menjador.

Anna Mateu

Soc la Natàlia, la mestra de l'escola de primer cicle. Fa dinou anys, cap a mig juliol, rebia la notícia que m'havien assignat una nova escola després del primer any, dur, de treballar com a mestra de música interina. Les paraules van ser: "Mira, és un poble que no fa honor al seu nom... Vilaplana de la muntanya!".

Sortia d'una escola de tres línies, d'un poble de costa a l'extrem més oriental de la província. L'alegria va ser màxima: mitja jornada, a prop de casa i un poble petit. Recordo arribar a l'escola i que la Conxi em rebés. Una escola petita, d'un poble petit, que formava part de la ZER on jo ja havia fet pràctiques feia uns anys. De fet, jo vaig aparèixer, aquell u de setembre de 2005, a Alforja, pensant que n'era la seu i allí em van dir que ja no formaven part de la ZER.

Va ser un curs intens, amb molts aprenentatges i vivències que encara recordo.

"Natàlia, aquí tots fem de tot, soc la directora, però si cal agafar trucades o realitzar algun tràmit a direcció (llavors l'habitació petitona on ara hi ha el servidor a l'escola) tu també hi pots entrar". "Natàlia, les idees que tens són molt bones, prova de posar-les en pràctica, els ordinadors no es fan servir gaire!". "Natàlia, cal que vagis amb el Josep M. a Infantil, que això ho fareu junts"... Per recordar algunes frases de la Conxi. El Josep M. era el mestre d'Infantil, llavors i la Conxi, la mestra de tercer i directora. Jo, a mitja jornada, la mestra de primer cicle. De plàstica entrava a la meua aula, el que ara diem aula gran o polivalent, una especialista amb unes idees genials, amb el Josep M. va venir una alumna amb pràctiques que també va entrar a la meua aula, la Judit Vall. Recordo que a la sortida de l'aula hi havia un rebedor i ja venia l'aula d'Infantil i més enllà hi havia l'aula de la Conxi i el Menjador.

Un dia, a meitat de curs, ens van venir a dir que farien obres i havien de començar ja. Com que es tractava d'ampliar l'escola, les començarien amb els alumnes dins! Sí, sí, el que llegiu. Vam estar treballant amb els constructors i obrers just al costat, enganxats a la paret, ja us podeu imaginar tota mena de sorolls acabant el curs.

Recordo haver passejat pel passadís de totxos. Va acabar el curs i a mi em van enviar a una altra escola. Jo vaig seguir mantenint el contacte amb la Conxi els primers anys. Després, amb el pas del temps i els canvis d'escola, Vilaplana va quedar en el meu record.

Fins que un final de curs, el del curs 22-23, vaig rebre la feliç notícia que potser tornava a treballar a Vilaplana. Havia estat fent la llista d'escoles, aquesta vegada molt més curosa, perquè em podia tocar a qualsevol punt de Catalunya! I, és clar, vaig començar per les que tenia a la vora amb l'esperança que no em toqués a l'Empordà. I aquell juny... vaig veure Vilaplana, assignació definitiva. Vaig anar a veure l'escola i l'alegria va ser gran quan vaig tornar a veure la Conxi que em rebia a l'escola que jo havia vist construir feia 19 anys; també hi havia el Raul, amb qui havia coincidit a una altra ZER i la Irene. El passadís ja no era de totxos; la meua aula era l'aula gran, la d'Infantil continuava sent l'aula d'Infantil, llavors venia la de Segon Cicle que tenien el Raul per tutor, el Menjador com sempre i... aquí venien els canvis grans: al lloc de direcció hi havia un magatzem i el servidor i toooooo l'altra part, era la part nova.

Una entrada bonica, un rebedor acollidor i un ambient d'escola petita que em tornava a rebre amb els braços oberts. Qui m'havia de dir a mi que, ara que fa 20 anys, la tornaria a veure ben canviada. Parets a terra, parquet, llums clars, aules àmplies, mobiliari nou i adaptat a les necessitats... L'escola ha continuat amb el seu caràcter bonic, acollidor i senzill. Han passat 20 anys, però no ha envellit, al contrari, entre tots els que hem passat per l'escola i, sobretot, els últims mesos, hem fet que es vegi nova sense perdre el seu esperit inicial.

Natàlia Gispert

Naixements

GuIU Calafat Huguet
8 d'abril

Leo Garrido Huertas
26 de juny

Marina Mestre Maqueda
25 d'agost

Jaume Rodríguez Bonet
29 de setembre

Emma Meurant Huguet
4 d'octubre

Martí Pàmies Valero
12 d'octubre

Mar Blanco Vall
24 d'octubre

Casaments

Clàudia Vilanova Urbano & Aleix Ferré Mateu
24 de febrer

Núria Conejo Fortuny & Sergi Cavallé Caballé
6 d'abril

Patrícia Cabré Godall & Jordi Sánchez Benet
4 de maig

Àida Borràs Manchado & Carles Bonet Juanpere
6 de juliol

Judit Vall Masdeu & Sergi Blanco Martínez
4 d'agost

**Marina Queralt
Ferré
&
Ernest Montané
Calaf**

28 d'agost

**Elisabet Berrio Argüelles
& Isaac Martín Cañellas**
7 de setembre

Emma Mestre Cavallé & Gabriele Refosco
28 de setembre.

Ainhoa Huguet Mariné & Jordi Calafat Florit
5 d'octubre

Necrològiques

2023

Sebastià Mestre Ferré	74 anys	22 desembre
Salvador Simó Gomis	93 anys	27 desembre
Joan Serra Cavaller	92 anys	28 desembre

2024

Concepción Moya Lorente	95 anys	20 de gener
Dolors Anguera Ferré	92 anys	28 gener
Quimeta Aymamí Agustench	101 anys	19 de març
Javier Vitaller Granés	63 anys	5 d'abril
Rosa Aymat Anguera	93 anys	24 d'agost
Ken Anderson	98 anys	18 setembre

A veure si saps on és?

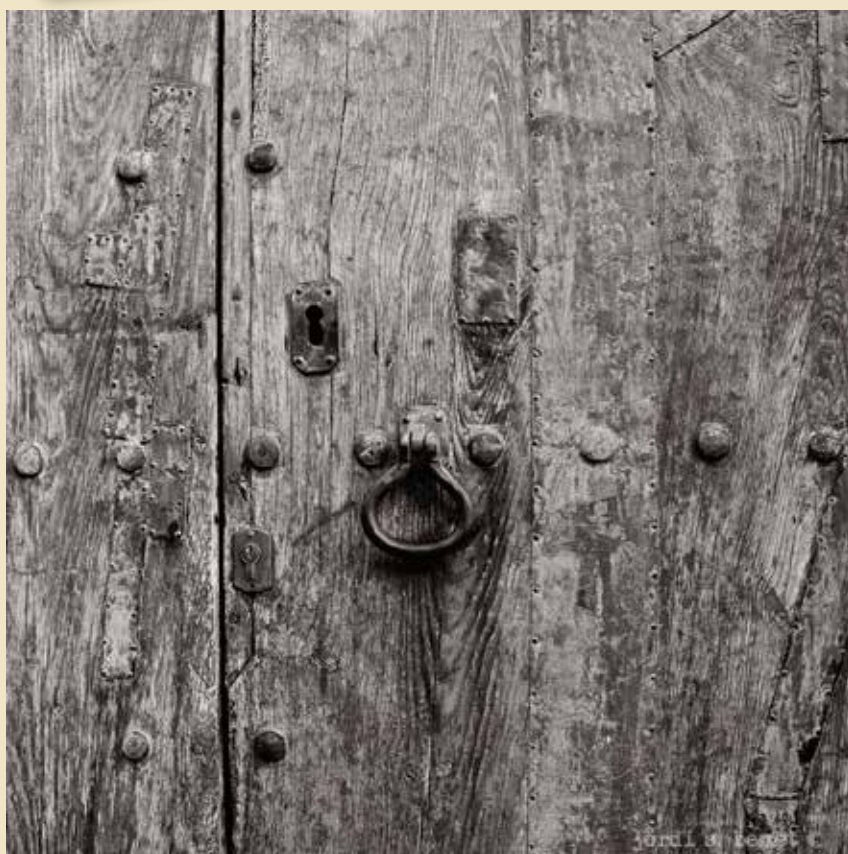

Foto de **Jordi S. Benet**

A *Lo Pedrís* núm. 97, va sortir el pany de la porta del número 3 del carrer de l'Era. El vau reconèixer?

A *Lo Pedrís*, núm. 98, tornem a posar el detall d'una altra porta del poble.

A veure si sabreu de quina porta es tracta i en quin carrer es troba.

Al poble, tenim elements especials, que tenen valor i història. És important que els reconeguem, que els valorem i que sapiguem on són.

■ *Maria
Teresa
Llauradó
Anguera*

AMANIDA D'ARBRE DE NADAL, AMB AVELLANES

Per fer l'amanida es necessita:

- Enciam
- Avellanes crues,
torrades i garapinyades
- Ceba morada
- Tomàquet
- Olives verdes o negres
- Mozzarella o el formatge
que us agradi
- Mandarina o taronja
- Sal si voleu
- Oli i vinagre en crema

Es tracta de posar l'enciam en forma d'arbre de Nadal. La ceba tallada, posada en forma de garlanda. Les olives i els tomàquets, fan de decoració. I el tronc es fa amb un tros de tomàquet i mandarina.

L'estel en forma d'estrella està fet amb la mozzarella, però podeu fer servir qualsevol formatge.

Amanim amb avellana crua ratllada o picada, avellanes torrades i les garapinyades, oli i vinagre i ja la podeu posar al mig de la taula i a picar!!

Receptes de Nadal 2024

S'acosten festes i avui us vull portar unes receptes molt bones, un entrant i un final dolç i molt fàcil de fer i que queden molt boniques a taula, amb l'avellana com a l'ingredient estrella.

CORONA DE XOCOLATA I AVELLANES

Per fer la Corona necessitem:

- Làmina de pasta de full (1 per a 4-6 persones / 2 per a 8-10 persones)
- Un pot de crema de xocolata negra
- Avellanes torrades
- Ou batut
- Sucre morè i sucre glass

Començarem estenent la làmina de pasta de full amb un corró perquè quedi ben fina.

Pinzellem amb crema de xocolata, tota la superfície. Piquem les avellanes i les estenem per damunt de la xocolata. Enrotllem la pasta i tallem per la meitat, deixant un cap sense tallar. Llavors trenem les dues parts, mirant que la part oberta ens quedi cap per amunt. Pinzellem tota la superfície amb ou. Empolvorem amb sucre morè. Enfornem amb forn preescalfat a 200 ° C, a mitja alçada. Aprox. 30' o fins que ho vegem torrat. Si volem, empolvorem amb sucre glass pel damunt.

Servim amb gelat i avellanes torrades, o bé sol, tal qual!!

Si podeu, feu-ho 2 hores abans de dinar. Us quedarà una mica tebi encara, i potser us agradarà més.

***Que tinguem tots bones festes,
bones festes de Nadal.
Si les comencem alegres,
que les acabem igual!
I molt Bona Entrada de l'Any 2025.***

Per a qualsevol aclariment sobre la recepta, podeu escriure a llauradomariateresa@gmail.com, o mirar l'Instagram [@mussarafood](https://www.instagram.com/mussarafood)

ELS MILLORS ÀLBUMS DE LA HISTÒRIA

F. Mariné Tost

La prestigiosa revista musical **ROLLING STONE** té una llista dels 500 millors àlbums de tots els temps que es va fer per primera vegada l'any 2003 i que ha estat actualitzada recentment. Està feta amb les votacions de més de 300 músics, escriptors, periodistes i crítics musicals.

Hem fet una selecció de les portades dels primers llocs de la llista. A veure si sou capaços d'identificar els cantants o els grups. Podeu fer-ho només mirant la portada o, si ho necessiteu, podeu llegir unes petites pistes que hem posat a sota. El número correspon a l'ordre que tenen a la llista (ens hem saltat alguns números perquè o eren poc coneguts o eren grups que sortien més d'una vegada).

- 1- What's going on **M** **G** (1971)
- 2- Pet sounds **B** **B** (1966)
- 3- Blue **J** **M** (1971)
- 4- Songs in the key of life **S** **W** (1976)
- 5- Abbey Road **B** (1969)
- 6- Nevermind **N** (1991)
- 8- Purple Rain **P** (1984)
- 9- Blood on the tracks **D** (1975)
- 12- Thriller **M** **J** (1982)
- 14- Exile on Main St. **R** **S** (1972)
- 16- London Calling **C** (1979)
- 21- Born to run **S** (1975)

Pistes:

- 1.- Cantant de soul i rhythm & blues del so Motown de Detroit.
- 2.- El principal grup de música surf californiana.
- 3.- Cantant canadenc representant del folk de Nova York dels anys 60.
- 4.- Músic cec que als onze anys ja va signar el primer contracte discogràfic amb la Motown.
- 5.- Els de Liverpool.
- 6.- El grup de grunge de Kurt Cobain.
- 8.- El príncep de Minneapolis.
- 9.- L'únic músic que té el Premi Nobel de Literatura.
- 12.- El que ballava entre zombis.
- 14.- Ses satàniques majestats.
- 16.- La banda londinenca de punk dels 70.
- 21.- El boss.

COSELVA®
— 1900 —

Antara® **1904**
CASTELLVELL

SOLDÓ
DE VILAPLANA

LA SELVA DEL CAMP - L'ALEIXAR
CASTELLVELL DEL CAMP - VILAPLANA

Els moixons del terme
Estornell comú
(*Sturnus vulgaris*)

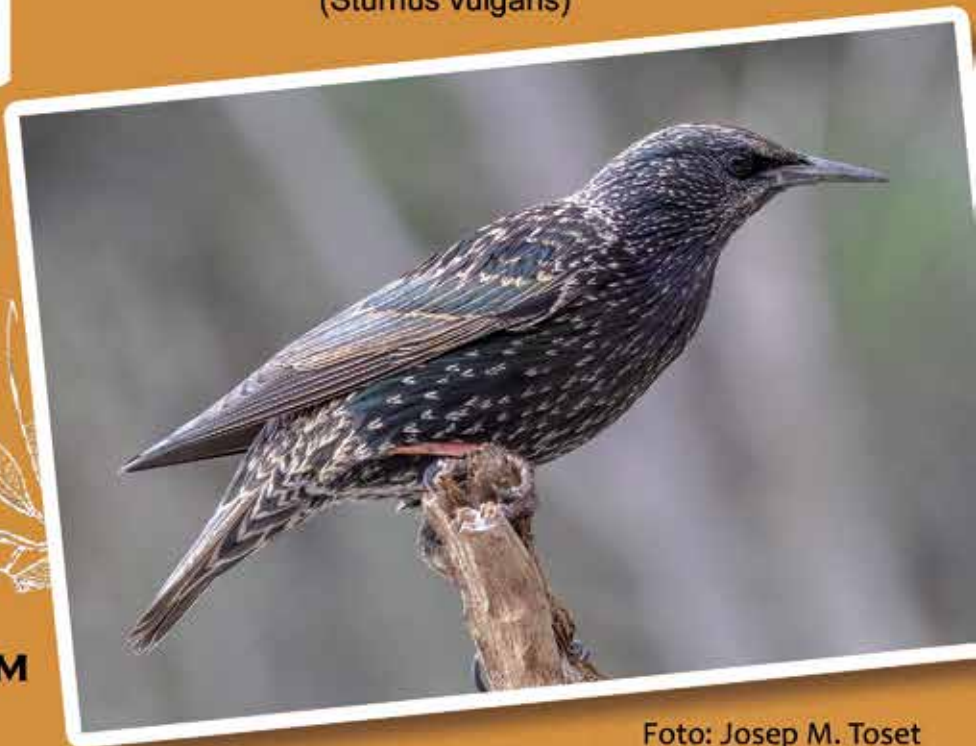

Foto: Josep M. Tuset

COSELVA.COM

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**